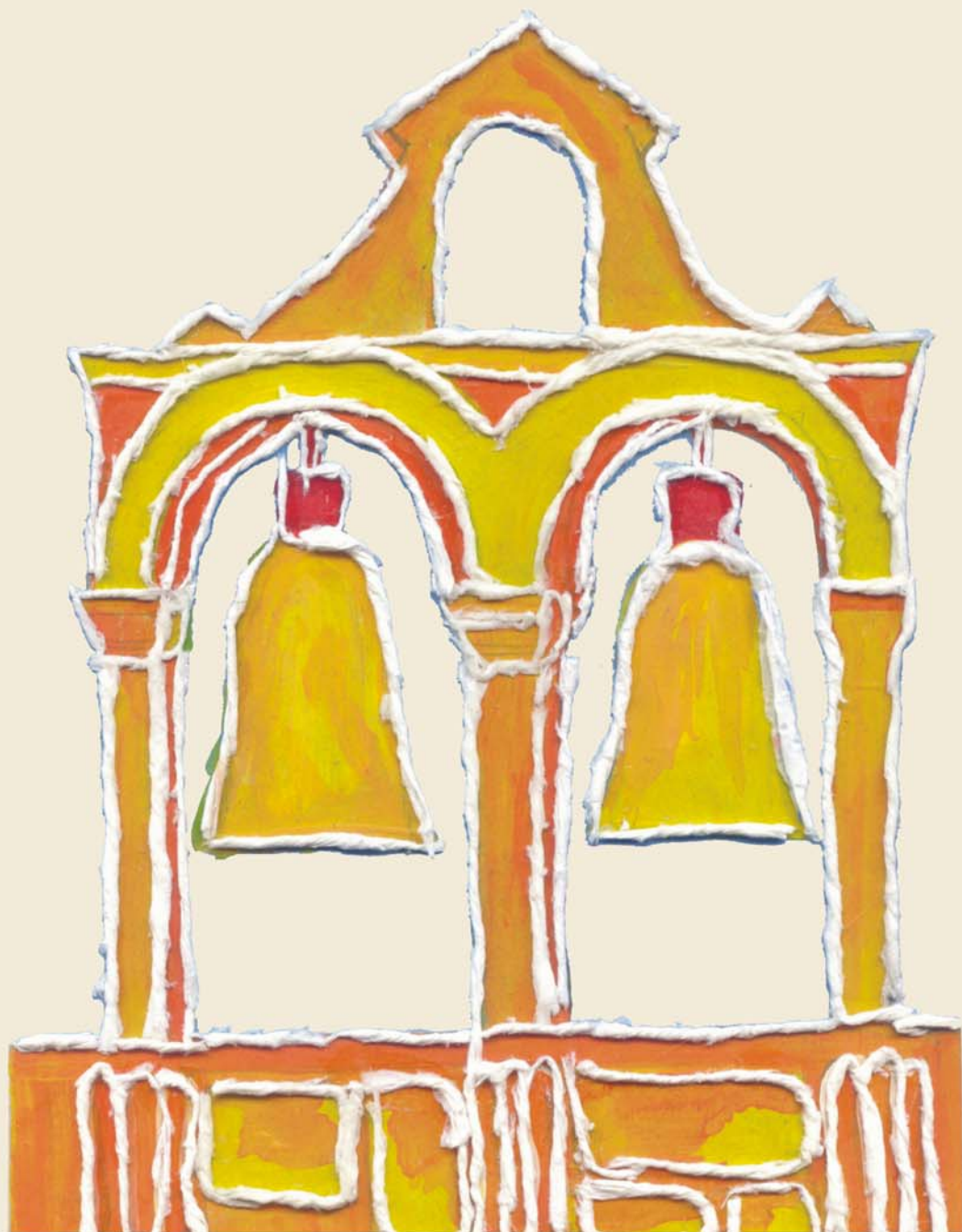

Ča - more - judi

14

Ča - more - judi

14

Nakladnik
OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Za nakladnika:
Ivan Tokić

Urednici:
Dragana Đurić
Željka Alajbeg

Likovni urednik:
Anica Bašić

Logotip Ča-more-judi:
Anica Bašić

Grafičko oblikovanje i dizajn:
Dragana Đurić

Likovni rad na omotu:
Rosana Prvinić, 8. razred

Naklada
400 svezaka

Tisak
OXA d.o.o.

CIP - Katalogizacija u publikaciji NSK

ISSN 1845-4852

Ča - more - judi

Zbornik čakavske poezije učenika
osnovnih škola Splitsko-dalmatinske županije
14. pjesnički susret

Nečujem 28. travnja 2012.
u sastavu 22. Marulovih dana
i
očuvanja stvaralaštva na čakavskom narječju

OŠ Grohote
Grohote, 2012

*Ipak, Muze,
molim vas od sveg srca,
molim Febe, i Tebe, što si nekoć
mojoj pjesmi svečanoj dao strune
i nadahnuće....*

POEZIJA

MOJE MOLO MISTO

Ima jedno misto, ime mu je Bol
Tamo vlodo sunce, more, lipi žol.

Kad zora tote svane, lipi moji
sjo Zlotni rot, u zlotnoj boji.

Ovo molo misto vridi milijun
Ono nam doje puno, puno kun.

Čisto je arija, s otoka Broča
po moru se vidi koja velo koč.

Mi se dica igromo po blatu
po usput vidimo koju surfer regatu.

A u lito sunce puno peče
A maestrol čini valove još veće.

A kad jesen počne svojim prvim listom
Nimo veze, jo se još uvik ponosim svojim molim mistom.

*Stela Marinković, 5. razred
OŠ Bol, Bol - Brač
Mentor: Nada Okmažić*

HAIKU O JESENI

Raskrilila škure
Od žutog lišća
Pa kišon plače.

...I JOŠ JEDAN

Od sto koluri
Vitar joj veštu šije
A ona grinta.

*Marina Medić, 4. razred
OŠ Bol, Split
Mentor: Blanka Ljubenković*

MAŠKARE

Maškare su ludo vrime,
Ča dolazi poslin zime.
Sve se blišti i svitluca,
- na vrata nan neko kuca.
Došla dica po slatkiše:
Fermaj malo! Nima priše !

Maškare su, svit se kiti,
Iza maske budi i ti:
Moš bit krajica o' svita,
Lutalica koja skita,
Princeza u zlatnoj vešti,
Lik domaći, il furešti.

Sad se iden namaškarat
Pa se smijat, jude varat.
Moran samo smislit šta ću;
Lanjsku masku sestri dat ću.
Bit ću smišna, skroz famozna
Da me niko ne pripozna.

*Laura Vukušić, 4. razred
OŠ Bol, Split
Mentor: Blanka Ljubenkov*

GORI... GORI

Če to vonjo na zapoljenu borovinu,
na zapoljeno drivje,
na zapoljene šiške?
Če to u moju komoru ulizije
ko niko mišavina
dima i tepline?

Ča se to čuje?
Ko to viče?
Ko to plače?
Ko se dovikije:
"Spašij se! Spašij se!"

Sad su mi se sviće upolile:
"To vrcodu vonka iskre!
To letidu z brda šiške!"
Ko granote!
Ko zvizde repatice!

Sve polidu na putu,
sve ča dotaknedu,
sve noč se spotaknedu.

A u more kad podedu,
noglo se ohlodidu,
jedna za drugom:

Buć!

Buć!

Buć!

Judi bižidu.
Živu glovu spašojedu,
i vičedu:
"Podgora gori u plamenu!"

*Dora Borić, 7. razred
OŠ Brda, Split
Mentor: Dijana Mišetić*

U MOMEN SPLITU

Vinogradi i masline na Jadranu plavu
čvrsto stoje, ponosno dižu glavu.
Dalmacija moja lipa,
daje sve gušte ovega svita.

Topla serenada šulja se kroz kalete,
smij i pisma uz čakulete.
Judi šotobraco s lipoton
vonjaju dobroton.

U momen Splitu
svako dite gušta u litu.
Na picigin priši na Bače,
a na pržini male dičje ruke
grade kule brez muke.

*Marina Bočina, 8. razred
OŠ Dobri, Split
Mentor: Mary Brkljača*

FRIŽI (pro memoriam ocu)

Težak dan
arja od juga
oblaci pokrili nebo
nad škojem
koji je moja ljubav
i tuga.

Misli bižidu same
u vrime
kad nisan bi
tako sam
u masliniku
dida Duje.

I žaj mi je svakog dana
ča se neće dogodit
a triba se
i žaj mi je svega
ča smo još mogli
a nismo.

Bacan pogled prima gori
niko me gleda
i čuva
ne stojin više inkantan
nego gren
prima naprid...

*Petar Crmarić, 8. razred
OŠ Dobri, Split
Mentor: Mary Brkljača*

MORE

Oj more lipo, oj.
Drago si mi, joj...

Ti zoveš turiste liti
Jer je svima drago ovdi biti.

Oj more, moje, oj
Uvik mi tu lipo stoj.

*Luka Blagaić, 3. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Jasminka Škeva*

MOJ DRAGI ŠKOJ

Lip je moj škoj
Ima puno misti.

Veliko je njegovo poje
Zaliva ga plavo more.

Veseli mu se svak
Bio star il mlad.

Veselin mu se i ja
To neka svako zna.

*Marjan Blagaić, 3. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Jasminka Škeva*

MOJ ŠKOJ

Nasrid plavog mora
Smistila se Šolta moja.

Šolta moja zelena i plava
U mom srcu mirno spava.

Taj škoj turiste zove liti.
Do jeseni, smij i radost, njega kiti.

Vale, također vidit dojdu
Kaići po njoj stalno projdu.

Evo jedna tajna mala
Meni je svaka vala draga.

Ali posebno volin Šumpljivinu valu
I u njoj bili škrape svaku.

*Izabella Cević, 3. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Jasminka Škeva*

MOJ LIPI ŠKOJU

Moj lipi škoju
Svaki dan gledan
Lipotu tvoju...

Divim se
Tvom modrom
moru
dok dan sviće
U litnju zoru...

Ti si
Najlipje cviće
Koje u pitaru niče.

Judi te vole
Ka mater svoju
A ja najviše volin
Maslinu tvoju...

*Magdalena Sinovčić, 3. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Jasminka Škeva*

PRVI SNJEŠKO

Napadalo sniga
i bilo ga je ka briga.

Odlučimo, lopatu uzmimo
posla se uvatimo
i snješka učinimo.

Otac tilo, mater glavu,
a sestra i ja ostalo.

Potle smo svi sritni bili
jerbo je to bi prvi snješko
koji smo isprid kuće na Šolti učinili.

*Toni Grbić, 4. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Senija Nejasmić*

ŠOLTA

Lipi si otok Šolto moja,
Lipa stina nasrid mora.
Puna bori, malih škojih,
Puna starih tajni svojih.

Ka utvrda stala si
ispriid grada Splita
i čuvaš ga od nevrimenta
i tujega svita.

A bonace tvoje
lipje su od svega,
na von svitu nima
ništa lipje od tega.

Masline, ribari, čvrčci i bori,
more ča te kupa i sunce ča te voli
čine od tebe ništo najlipje,
ništo ča tvoj čovik cili život išće.

Jubav si moja,
otoku mili,
i niko me neće od tebe odilit!
Didovi moji u tebi još leže
i krv me za te znavik veže.

*Modesty Leu, 4. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Senija Nejasmić*

PLIVARICA

Svitlu brodi po kanalu noću,
čekaju ribu da mrižu smoču.

Spavanja nima, družba se ne da
jerbo riba je slaja i od samoga meda.

Do zore puno mokrih je tila
jerbo je ova noć bogata bila.

A zora kad dojde, riba se krca,
svoj družbi tada, lagje je oko srca.

*Josip Mladinov, 4. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Senija Nejasmić*

ŠOLTA

Ča su rekli da je škrapa,
ča su rekli da je stina,
to je Šolta moja mila.

*Magda Sule, 4. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Senija Nejasmić*

MORE

Predivni je suton plavi,
a sunce se na zalasku zlati.

More kupa žal,
tiho šumi val.

Galeb mi krilima maše
toliko mi srcu baš paše.

Šumi mi more moje.
Volin njegove mirise i predivne boje.

*Klara Elezović, 7. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Mirjana Stanić*

TAMO U POJU

Tamo u poju
na suvoj, crvenoj zemji
stoji jedna maslina stara.

Stoji sama ka prosjak.
Samo ona ne prosi, vengo nudi
svoje plodove crne.

Kada moli za samilost
ta stara maslina još grbavia.
Svoje je korene duboko ukopala.

A čovika je samo briga to
ča je stara i koliko će ploda dat
i oće li sve na vrime moć pobrat.

*Klara Elezović, 7. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Mirjana Stanić*

STARA MASLINA

Napuštene kuće,
naši dvori stari,
ni smij dice više se ne čuje.

Samo stara maslina
savija svoje grane.
Panti lipe stvari, boje dane.

Panti žamor dice,
pune žmule vina,
kamenice pune uja.

Kad bi pričat mogla o čakulama kasnim
i o poljupcima litnjim
bile bi to štorije
jednog
puno lipog vrimena.

*Marina Sinovčić, 5. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Mirjana Stanić*

ČA ME ČINI SRITNON

Dok san bila mala
sritnon me je činilo otvaranje dara.
Ljuljanje na ljulji
i moj mali brat koji u me bulji.

Sve me to veseli,
ali sritnon me još ništo čini.

Danas san sritna
jer me mater pojubila u lice.

Danas san sritna
jer smo se svi okupili
za obidon.

Sritna san bila kad je dida
s novin nalazima doša i doda:
more bit da ću ozdravit.

Sritna san bila kad me otac
u lignje odvea,
a ja više od njega ulovila.

Ma kad malo boje razmislin
sritnon me čini moja mala obitej.

*Marina Sinovčić, 5. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Mirjana Stanić*

SNOVE SNIJU STARI MASLINICI

Snove sniju stari maslinici
dok vetrovi njišu njiove grane.
Sićaju se niki boji dana
kad su judi u masline išli,
čistili ji i tamo sritni bili.

Mlajeg svita na otoku sve je manje
pa se more pivat ona pisma :
„Maslina je neobrana, nima koga da je bere...“
A oće li ji se brat i ko će ji brat
pitamo se kad god plodove triba brat.

*Antonia Vidan, 7. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Mirjana Stanić*

JESENICE

Kraj crikve sv. Ante
svi đaci pomno prate,
sliku dalmatinskog kraja
ča se zlati ka slika raja.
S bilog kamena
vidi se zelena borovina,
i čuje se njak tovara
s ljutega kamenjara.

Tamo u daljini
di se ružmarin zeleni,
stoji kuća dalmatinska
i čeka nova vremena zimska.

Stare ruke jedne none,
marljivo sade
masline mlade.

Sve su ovo sriće
što ih i dalje susriće,
staro selo Jesenice.

*Zlatka Ivanišević, 7. razred
OŠ Jesenice, Dugi Rat
Mentor: Andrija Petrina*

SOPARNIK (" Poljička pizza")

Kad su naši didovi
vinograd rizali
debelo su lozje
sa strane slagali.

Sunce bi ga
malo sasušilo
da bi babi lakše
donit doma bilo.

Neviste su
blitvu izrizale,
na siniji
tisto razvaljale.

Na kominu bi se
lozje zapalilo,
komin bi se
dobro ujario.

Vručon žeravicon
tisto se prikrilo
za dvajest minuti
gotovo bi bilo.

Uljen i lukon
bi se mazalo,
na sitne
kvadrature rizalo.

Na siniju
bukaru donilo,
iz nje bi se rujno vino pilo.

Dok je baba
soparnik rizala,
dica bi se
često posvadila.

Ko bi tija dobit
okrajak sa stola,
mora je napojit
tovara i konja.

U našin Pojicin
običaj je bija
za sve posne dane
soparnik se jia !
Iz svi poljičkih sela
soparnika je bilo,
za trošak i trude
pohvale se dobilo.

Baba, nemoj,
ne me vikat,
moran sad
pismu završit.

Naša baba
dobra nam je bila,
soparnikom
cilu familiju okupila!

*Vladimir Tomaš, 7. razred
OŠ Jesenice, Dugi Rat
Mentor: Renata Kovačić*

MOJE MALO MISTO

Mojem malom mistu Bajnice je ime
zato jer je u njem uvijek lipo vrime
Ime su mu dali naši stari
jer u njem puno ima čari.

U njem svak svakoga prati
jer je to način da vrime skrati.
Uvijek niko čakule kruže
i uvijek rado nekoga ruže.

Ali to su čari malega mista
jer mi znamo da in je duša čista.
Ima tu veselja i smija
i svega onog ča srcu prija.

I di god san daleko od njega bija,
uvijek bi se ča prije vratit tija.
Jer ono će mi uvijek u srcu biti i to
neću i ne želim kriti.

*Matij Naranča, 5. razred
OŠ Jesenice, Dugi Rat
Mentor: Renata Kovačić*

MISTO MOJE MALO

Moje misto malo
ća si meni gusta dalo!
Tu su brodi i kaići,
mriže, vrse, parangali i ribari stari.

Tu san plivat naučija,
prvu ribu uvatija!
Tu san prvo jidro diga
i po moru zajidrija.

Kada bude svetog Petra fijera,
zvono sa crkve svečano zasnira,
da svi živi, a i mrtvi čuju,
kolika je u mom mistu vira!

*Krešimir Trgo, 5. razred
OŠ Jesenice, Dugi Rat
Mentor: Renata Kovačić*

JUBAV BABE I DIDE

Šepurine su misto, a otok je Prvić
Di kod dide i babe putujen vaporon,
Ili nekome uskočin u kajić.

Probudin se čin svane dan i dok smišljam plan
Dida babu budi mirison kave ili čaja od kamomile,
Škripon škura, dok usput gleda - kakvo je vrime.

Onda zviždući gre kroz kalu po krov, mliko i kiflić za me,
A iz kužine bila kava najlipše na svitu vonja,
jer kuva je baba moja.

Za ručak je pečena riba
Kuju je dida, kako sam zaželila
S parangala na gradela stavija

Baba je skuvala blitvu iz vrtla,
A nakraju obida doranila je prida me
Dva, tri slatka galetina.

Sve ovo začinjeno je s puno pojubac, zagrijaj, milovanj i smija
Zato uvik vrime provedeno s babon i didon
duplo brze gre!

*Ana Zečević, 5. razred
OŠ Jesenice, Dugi Rat
Mentor: Renata Kovačić*

JESEN NA ŠKOJU

Obojani kraj
tare krmeljave oči.
Bili brodić
probija se kroz gustu maglu.

Svi judi su
jos u teplin postejan,
samo vlazni listić bakinog đirana
dre od ladnoće.
Nebo poput mlika.
Jučerje sunce bilo žuto ka žumance.
Niki tić u niskon letu.

Ničin izazvan stize vitar,
tira maglu,
propinju se vali.
Gingaje se brodić.

Prve kišne kapi
rumbaju krov.
I sve je već mokro:
kala, riva, galebi...

Oblaci istresli prikoviše kiše.
Vitar se prida suncu,
a ono stidljivo škilji na škoj.

Pomislin: *I jesen ima svoju lipotu.*

*Tomislav Granić, 5. razred
OŠ Knez Branimir, Donji Muć
Mentor: Draženka Vlastelica*

JUTRO U MOM KRAJU

U svitanju dana, kad prva zraka sja,
budin se i ja.
Do mene dopire šušur vitra, motike,
mašklina
i žamor ljudi iz daljina.
Digli su se rano da bi blagu ranu dali,
pokraj guvna malo stali
pa vrtliće iskopali...
I sadit će oni važol, luk, kapulu i kumpir...
I raščiku će u prikraj stavit
da bi mogli nešto svarit.
Prije nego li kapula nikne,
raščika se brže vikne i
nareste među škripin i kamenjim...

Takvo van je jutro u mom kraju,
iz zemlje ljudi šta mogu uzimaju.

*Nikolina Stričević, 8. razred
OŠ Kneza Branimira, Donji Muć - PŠ Brštanovo,
Mentor: Silvana Maganjić*

SVETI MIKE

Sveti Mike svitom plovi
pomože putniku i riboro ca lovi.

Cuvo Mike kapitona nasril mora
i molega ol kužine bilega vapura.

Zove ga oni kojemu je more kruh
i furešt ca radi nevere cilu nuć ni sluh.

Žena ca joj muž navigo, Mikuli se moli
da se sritno vroti oni ca ga voli.

Svak se siti u nevoji Mikule
bi un deškul ili s puno škule.

Za svakoga je Mikula uvik na pomuć
Svakoga cuvo cili don i nuć.

*Antonio Ivčević, 6. razred
OŠ Komiža, Komiža - Vis
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić*

MORE

Ol kal znon za sebe
jo gledon u more
u mole brodiće
i vele vapore.

Gledon u bote
dok se kulfon voju
gledon levut
di poteže loju

U mojuj famiji
more je i kruh
kal sakrije ribu
glogoji tarbuh.

Tolici ga vide
kuda zarcalo u vali
a non je doбота vazelo
sve ca smo imali.

Ma isto ga volin
i bez njega ne mogu
živit ću kraj njega
fola drogemu Bogu

*Bepo Ivčević, 5. razred
OŠ Komiza, Komiza - Vis
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić*

MUJ KUCIN

Intro je u kuću
bil kuda vata,
razveseli je olma
i mene i brata.

Ujutro se budi
i ne do non spat,
peta vrot se varti
želi se popišat.

Kal izojde vonka
mihur mu je pun,
tuko un sinjat
propja svaki kantun.

Do Rive un kuri
i nikoga ne obado,
jedino ako kogo
za žerat mu cago do.

Za maškun se zaleti
kal mu se prohtije,
A kal se koja nakostruši
onda rep podvije.

Kal se vroti doma
olma leže u kofu,
život mu je dobar
kako provemu grofu.

Za žerat ne biro
i tote baš ni fin,
uvarga se na mene
drogi muj kucin.

*Petar Ivčević, 7. razred
OŠ Komiža, Komiža - Vis
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić*

PRIMALIĆE GRE

Primaliće gre,
Primaliće kuri.

Tvice pomalo kantaju,
A judi povazdon bruntulaju.
Razgovoraju obo vrimenu
Obo spizi.
Tvice, biće, provju obo simenu
Jer briga njih ca judi pensaju.

Tvice somo
Kantaju i kantaju.
Vesele se suncu i vitru
Ne sekiraju se one puno
Kako judi, da ih bura ne oprudi.

Da son barenko kuda tvica,
Slavila bi primaliće
Raširenih krili
Ne bi se sekirala
Ni za škulu
Ni za arjavi smih.

Da son barenko tvica,
Znala bi da primaliće gre,
Da će ova zima pasat,
I pocela bi olma letit i kantat.

*Marija Kučić, 5. razred
OŠ Komiža, Komiža - Vis
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić*

TUNJ

Bi un veli oli moli
Veće-manje svak ga voli.
Un se zove tunj
I zno bit veli kuda kunj.

Ribori se naticu ku će većega čapat,
Da ga mogu skupje prodat.
Kal im un iz tunje utece,
Zno i koja suza da potece.

Kal na tunju dujde, to gušt je somo taki,
To zno ribor svaki.
I zatu se i dižu u zoru ranu
Da arvaju na pošte i agvantaju.

*Andre Marinković, 7. razred
OŠ Komiža, Komiža - Vis
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić*

U SARCU MODRINE

U kapji rose
na listu rogoca fregulicu
modrega neba

Nasri špjaje
navraščeno ruka
pituroje sidro

U zoru
budi se Komiža
uz vunj friškina

Šplandoj
sunca zacarnjenil
nebo i more

Žuti matopir
na cvitu osloboda
sklopo krila

Pol vedrin nebon
kaleb na fumor
veći je ol cimpriša

*Petra Martinis, 6. razred
OŠ Komiža, Komiža - Vis
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić*

RIBOR I MORE

Dok se more sa vitron bori,
na nebu sunce kuda ogonj gori.
A moli brud i ribor u njemu
cekodu da se umiri,
da dujde kroj svemu.

I kako je sunce bliže moru već
tako i vitar kuda gre leć.
A moli brud i ribor u njemu
sad mogu odahnit,
zafolit Bogu na temu.

*Lucian Vetma, 5. razred
OŠ Komiža, Komiža - Vis
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić*

TEŠKO TI JE DANAS IMAT DVONASTE

Ni ni osan, dobotá je još nuć,
a vajo se dignut i pul škole puć.

Jedon je postul vode.... drugega ni....
Di mi je burša? Pizo stu kili.

Opet kasnin, vajo se zatarkat,
ala da se bilo dobro naspat!

Sve son naucila, ma ne bi da me pito,
sidin u klupu, a pamet vonka skito.

Tarcin pul doma, ni kal ni fermat,
nison ni jila, a vej vajo domaći pisat.

Mater pito kal ću naucit,
ne zno na da vajo i noge protegnit.

Gren napravit jir do pol Guspu,
tek so izošla, a vej me doma zovu.

Dujden doma, svi vicu; „Muci!
Gledomo seriju, a ti puj uci!“

Digo mi se pari da mi ne obadaju
ca je meni po glovi... e da ni znaju!

*Marija Vitaljić, 5. razred
OŠ Komiža, Komiža - Vis
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić*

JUBAV

sritna lipa
skače voli veseli se
radost cviče prijateljstvo jabuka
piva luduje leti
veliko najveće
srce

*Vito Aschero, 4. razred
OŠ Lučac, Split
Mentor: Nikica Sikirica*

ZVIZDE

Zvizde,
Te lipe zvizde
Ča svaku noć
Na modrome nebu blistaju
Ka svitlo ča sjaji
U toplome domu...

Svako sanja
Svoju zvizdu,
Ali ih samo nebo
more imat!

Zvizde,
Te lipe, lipe zvizde
Sa svojim odsjajem

Na mirnome moru
U kasnu noć...

*Marija Bilobrk, 4. razred
OŠ Lučac, Split
Mentor: Nikica Sikirica*

ČA JUDI RADE

Znate li vi, judi moji,
Ča sve judi rade?

Meštrovice uču dicu kako će se lipo ponašat,
Ma uču jih i još puno drugih lipih, važnih stvari
za poč u život.
Onda, kad dica dojdu u svoju kalu,
Puno tega znaju.
A matere ponosne!

Kuvari kuvaju svakakvu lipu spizu,
Dobre bokune
Za prste polizat,
Da ti se odma otvori apetit!
I sve to van ja puno volin jist.
Ma najviše o svega volin jist čokolatu.
Ajme, ča je to lipo!
Ne morete ni zamislit kako guštan!

Likari liče bolesne jude.
Malo jih pogledaju, malo poslušaju
Pa jin napišu ricete da vazmu dekote
Koje moraju pit
Da bi se izličili.
Kad se izliče,
Opet mogu poč radit:
Učit dicu, kuvat, ličit...

I mogu bit sritni.
A dica?
Ča dica rade?
Dica rade nešto najboje na svitu –
Činidu prijateljstvo!
Igraju se skupa. Guštaju.

E, judi moji,
Baš to van je najlipje
O svega ča se more činit!

*Petra Cikojević, 4. razred
OŠ Lučac, Split
Mentor: Nikica Sikirica*

MOJA MEŠTROVICA

lipa vesela
uči dicu fali zadaje
skula libri znanje radost igra
ispravja čita piva
visoka crvenokosa
prijatejica

*Josipa Novak, 4. razred
OŠ Lučac, Split
Mentor: Nikica Sikirica*

JUBAV S INTERNETA

ima jedna ljubav
velika najveća
ma je s interneta
ima jedna cura
puno smišna pametna šesna
zajubjena u pivača

a oti pivač nikad ni ni čuja za nju

ona svaki dan
po cili dan
gleda u postere
gleda u njega
čin se ujutro probudi
gleda
sliku njegovu
povr glave ča stoji joj

i svaki dan
po cili dan
o njemu sanja
i stalno misli na njega

a on još ni čuja za nju
vengo po cili dan samo piva piva i piva

eto ti ča ti je ljubav s interneta

*Ema Škare, 4. razred
OŠ Lučac, Split
Mentor: Nikica Sikirica*

ČA- MORE- JUDI

Judi svašta moru i rade
kuvaju, spremaju, sade.
Moru i spavat
i onima koji nimaju davat.

Judi van moru pivat,
ronit i svirat.
Moru bit:
doktori, učitelji, veterinari,
konobari il' mornari.

Stari moru bit
moru isti i pit.
Čitat, pisat, volit
sedit, hodat, molit.
Moru pomagat
i dobro se slagat.

Judi van moru ča oće,
a sve to rade bez zloće.
Dobrotu ljubav morete dilit i vi,
zato je sad ajte dilit svi!

*Paula Danolić, 4. razred
OŠ Marjan, Split
Mentor: Mara Popić*

ČA-MORE-JUDI

Prin puno lita,
Stvoreni su judi, stanari svita.

Stvoreni su da u miru žive i jube.
da ne besidu riči grube.

Tribaju jedni druge pomagat
i dobro se slagat.

Sritan će bit svak',
kad mu je život lip ka mak.

No, u životu, nije baš uvijek tako,
ne rodi se sritno dite svako.

Zlih i pohlepnih judi ima,
pazite, ne odite niman.

Triba se čuvat takvih judi,
pa od njih boji budi.

Budi dobar, sritan, uvijek pomaži!
Svoju dobrotu jubavlu pokaži!

Uživaj u svon životu
i ne krij svoju dobrotu!

Samo se dobro dobrin vraća,
to niko skupo ne plaća.

*Mia Morača, 4. razred
OŠ Marjan, Split
Mentor: Mara Popić*

ČA- MORE-JUDI

Judi, judi svašta van moru oni
dok in srce sritno zvoni.

Dobri i zli oni van moru bit
samo to ne smu krit.

Oni moru gradit i rušit
zakucavat i bušit.

Moru dobro druge svačat
i u tuđe se posle pačat.

Pošteni će neki uvik bit
i živit puno, puno lit.

Prevarit vas neki nikad neće
nego stvarat prijatejstvo veće.

Oni čine razna čuda
kad ulože puno truda.

Judi moru kopat, moru sadit
zlo iz drugih dobrotom vadit.

Kad su veseli moru svaki petak
pivat pisme ka da je svetak.

I eto van ga na,
niman više ča van reč
da ne bude
da se s vaman mečen.

*Maria Klara Praničević, 4. razred
OŠ Marjan, Split
Mentor: Mara Popić*

ČA-MORE-JUDI

Judi moru svašta,
od igara do veseli mašta.

Moru bit blagi
i svon ditetu dragi.

Judi volu lipu rič primit,
a svoju jubav, jubavju dilit.

Nijedan čovik nije isti,
neki judi zarađuju hodajući po modnoj pisti.

Neki vole kuvat, pa su kuvari pravi,
nose kuvarsku kapu na svojoj pelavoj glavi.

Postoje žene kućanice,
pa u kući side i gledaju saponice.

Žene su prave mati,
znaju ka' cvit procvati.

Doturi dicu liče,
dok jin novi dan sviče.

Meštrovica dicu uče,
pa se trude i zadaćon jin muče.

Najvažnije je da svaki čovik osmih ima,
pa to priporučujen sviman.

Budite dobri i pošteni vi!
Bit ćemo sretni svi!

*Nika Tintor, 4. razred
OŠ Marjan, Split
Mentor: Mara Popić*

ŠIME BEREKIN

Vedra, šesna štrankinja
vožila je tonobil.
Dok se už nju šepurija
Šime berekin.
Šime, Šime, Šime
ca si tako tvrd?
Al ne vidis švoju Maru
ne pravi se lud.
A se Šime ne okrice
pravi se Inglež.
Vožit ce se sa štrankinjon
dok traje pinez.
Zato moja bišna Mare
ne obadaj tonobil,
vratit ce se tebi
Šime kada dojde
vrime zime.

*Nikolina Bešić, 7. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Nađa Mikelić*

MOJA ĐIRADA

U mom gradu jema puno kala
to san znala i ka san bila mala.

Jedna kala puno mi je draga,
ona je priko moga praga.

Tu san naučila odit,
prvu rič govorit
i karetu vozit.

Na moju kalu gleda o kužine ponistra,
a baba Domina viče: „Ala, ala ca cinite?“

Iza dva kantuna,
eto me na pijacu koja je uvik puna svita,
tu se svako skita:

judi, dica, maške, pasi.

Šv. Ivan nan je krasi.

Gremo kalon svi do rive,
gledat ciple žive.

Izašli smo iz dvora jema po ure,
malo mi je friško, bi će bure.

Gremo doma, obid je na stolu,
moja mater uvik kuva ono šta joj dica volu.

*Karmela Ciciliani, 5. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Nađa Mikelić*

ZEMAN ZIME

Ni tice na grani,
ni penšjunata na šentadi.
Kale su prazne.
Projde pokoja maška.
Da se barem dogodi mirakul
I dojdu furešti.
Dica se ne igraju na balun.
Zvizdan se sakrija za oblake.
Bandira na štandarcu se miče.
Svi su u kapotima.
More tuče o stine,
svugdi tišina.

*Petra Petrić, 5. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Nađa Mikelić*

ŠTORIJA TROGIRSKOG BARBE

Pivac ga budi,
a on se čudi,
u gaće skače,
jer ne zna šta će.
Iz kuće juri kroz kale male
sa krova dvi su kupe pale.
Kod tete Tone ferma je on
i uz žmul vina zapiva š njon:
„Tvrđave, kule i riva sva
štoriju cilu o njemu zna.
Kod palače stare brojimo kare,
Barbare švete golubi lete,
Dominik palme svoje ljulja
jer ga u postol kamenčić žulja.
Peškarija puna, ribe je prave,
a Lovre nosi gradele stare.“
Nad školon galeb cili dan stoji
i kakvo vrime bi će on zbori:
„Nek pada kiša,
nek bura puše,
mokre se gaće – brzo suše!“
Bilo Van krivo,
bilo Van pravo,
svo cviće piva i kaže: „ZDRAVO!
TROGIRE DREVNI GRADE MOJ,
NASTAVI PISMU I DOBRO MI STOJ!“

*Barbara Tomaš, 5. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Nađa Mikelić*

VOLIN GA

Volin ga
zbog tišine
Ča je ćutin
svaki put kad dojden

Volin ga
Zbog sunca
Ča se žuti i grije
Dok se mi dica igramo.

Volin ga
Zato ča se tamo
Nikor ne svađa,
Nikor ne čini barufe
Osin nas dice.

Volin ga
Zato ča jedino tamo
S trajekta moremo
U more skakat
Jer nema matere ni oca
da nan brane.

Volin ga
Zato ča su mi tamo
Baba i dida koji
Mi sve dopuštaju

Volin ga.
Drvenik Mali
Maleni otok srca moga.

*Josipa Vukić, 7. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Slavica Rožić*

SRIĆA

Srića je za me pivanje tica,

Veselje, pisma, vedra lica.

Balun u parku,

Mol u moru,

Galeb ča kriči

u zraku.

Familija za obidon,

Prijateji svi.

Baš smo sritni mi!

*Josipa Vukić, 7. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Slavica Rožić*

U POJE

Jo von grien u poje lavurat,
jer se masline, bome, nećedu some obrat.

Masline su meni droge,
ali ča hi je manje, to je meni slaje.

U poju još rieste loza,
a oko nje vajo puno kopat.

Kad se sa luozjo riže pruće,
to mi ćaća na stoge vuće.

U poju se vajo umorit,
pa čogoda dobrega i prigrist.

Nojdraže mi se petat u kraj,
ispod masline u debeli hlod.

Kad je dosta lavurat,
griemo se doma okupat.

Lipo je poje imat,
a još je lipje u njega ne lavurat.

*Luka Franković, 6. razred
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad – Hvar
Mentor: Ivana Belić*

MOJE MOLO, MOLO MISTO

Moje je misto
lipo i čisto,
dok se rivot šietoš
vidiš brodiht tristo.

Ovako izgledo svaki moj don:
Moj von se nuono
svako jutro diže,
i pud mora grije
hitit mriže.

Jo se bome dižen kasno,
a kad se probudin
nuona mi više: Ali zuoč?
E to mi nikako ni jasno!

Dok u vartlu sidin
čarčeji, čarčejaju,
mularije se igraju,
a stori parlaju.

A kad nuono doma duojde
s tri kašete pune ribe,
jo sa glovon provirijen,
a tuo trijih i škarpinih veće od
potribe!

*Antonija Roić, 6. razred
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad - Hvar
Mentor: Ivana Belić*

NI KAD I NI ŠOLDIH

Provjo mi nuona:

Jučijer kad son rivon pasala,
jednu storu prijatejicu son skontrala.

Pasala je nimo mene
kako da me nikad ni ni znala,
a jo son se pinku i afrontala.

Ali, pust ća! Svak imo svoje brige.

Sve ono o čemu se ćakulalo pri,
zaminilo je tuo
ča u takujinu ničega ni.

Pasala su vrimenta kad non je bilo lako
sad je duošlo ovo vrime i na žalost tuo je tako.

Judi već ne znaju ča se znači smijat,
svi se strašidu da će in bit prozan pijat.

Svak nosi svoj križ i imo svoje muke,
hoće dobit ono za ča su se umorile njegove ruke.

Jedino se dica veselidu i gušt je gledot ih,
a doć će vrime kad će i oni reć:

Ni kad, i ni šoldih!

*Andrea Moscatello, 8. razred
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad - Hvar
Mentor: Leana Fredotović*

GALEBI

Galebi su vele zviru
ča uvijek pri dorž
kričedu po rivi.

Kad ribori dođu
oni se uvijek tuote nođu.

Nebo se od njih zabili
i svak zno:
Ajme, svakoj ribi!

A kad se inkantaju na siku
nemore se ne ošervat
tako lipu sliku.

*Toni Petrić, 5. razred
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad – Hvar
Mentor: Leana Fredotović*

TVRĐAVO STARA

Iz kamena si nikla
ka najlipši cvit,
tvoju tešku povist
sad zna cili svit.

U tvojin venama
teče krv junaka,
šta spašavahu Klis
od osmanskog mraka.

Tvoje gorke suze
još se u moru vide,
lipoti tvojoj
mnogi zavide.

Tvoje snažne ruke
grle Dalmaciju cilu,
grle je svu –
crvenu, plavu i bilu.

Od neprijatelja sačuvala si
Dioklecijanov Split,
ključ Dalmacije
zauvik ćeš bit.

*Zorana Didović, 7. razred
OŠ Petra Kružića, Klis
Mentor: Valerija Mlačić*

MOLITVA LOZI

Ti, lozo plemenita,
kliškoj prkosiš buri,
u ovon tvrdon kršu
koji te vikovima miluje.

Ne daj se, lozo,
zbog nas i naših očeva,
nek u tebi kao i do sada
pronalaze spas i Božji blagoslov.

Neka tvoje žile
spavaju duboko u zemji,
razgranate i čvrste,
neuništive ka ljubav.

Neka tvoje lišće bude
melem didovin rukan,
a tvoj plod vrati
sjaj njegovin očima.

*Zorana Didović, 7. razred
OŠ Petra Kružića, Klis
Mentor: Valerija Mlačić*

BABIN KRUV

Rano jutro.
Gledan kroz ponistru.
Iz stare se kuće,
tamo di je komin,
diže magličasti dim.
Jurin u kužinu.
Ćutin miris
babina kruva.
Šta san bliže stolu,
to mi je lipši.

Tu san, kraj njega,
uživan, a još ga
okusila nisan.

*Sara Kalinić, 5. razred
OŠ Petra Kružića, Klis
Mentor: Valerija Mlačić*

RIČ

Lipa rič liči dušu,
rič kroji sudbine,
nosi rat, nosi mir.

Samo riči minjaju svit,
one ne mogu umrit,
dok bude judi,
i njizi će bit.

*Dora Meštrović, 7. razred
OŠ Petra Kružića, Klis
Mentor: Valerija Mlačić*

KOLURI ŠKOJA

Žuto sunce
Žuto poje
Žukva se žuti

Vitar žukvi
Vlose gutavi.

Bilo stina
Modro more
Jedna borka
Štriku čini
Na pučini.

Svi koluri
Moga škoja
Eto to su
Prožnica moja.

*Anamarija Arbunić, 5. razred
OŠ Pučišća, Pučišća - Brač
Mentor: Maja Ćapin*

MODRO I ŽUTO

Žuto sunce
Žuti cmij
Modro muore
Modri smih.

Galebi sletili
Na modri velud
Kolo njih pina
Svud.

*Lana Jašić, 5. razred
OŠ Pučišća, Pučišća - Brač
Mentor: Maja Čapin*

JUGO

Sivo nebo
Muore pini
Vele žege ni.

Bilo stinje
Palo sa gomile
Muore se crni.

Jugo
Jugo ludo
Obo škrape tuče
U borima huče.

*Katarina Eterović, 7. razred
OŠ Pučišća, Pučišća - Brač
Mentor: Maja Ćapin*

JUTRO

Morsko modriilo valu okvirilo
Morsko trova iznerala.

Svića u dnu vale.

Jutro
Orošeni dolci.

Kapja rose na listu kupusa.
Blide zvizde tripjedu prid son.

*Elena Kusanović, 7. razred
OŠ Pučišća, Pučišća - Brač
Mentor: Maja Ćapin*

LIPO MOJE MORE

More moje, ja te gledam,
bonaca ti lipost daje.
More moje, ja te slušam
pismu vala koja traje.

More moje, ti si raskoš,
boja algi i koralja.
More moje, ti si oprez
u neveri koja vlada.

*Paula Domić, 6. razred
OŠ Slatine, Slatine - Otok Čiovo
Mentor: Marina Ležaja*

DERVENIK VELI (četiri ure o jutra)

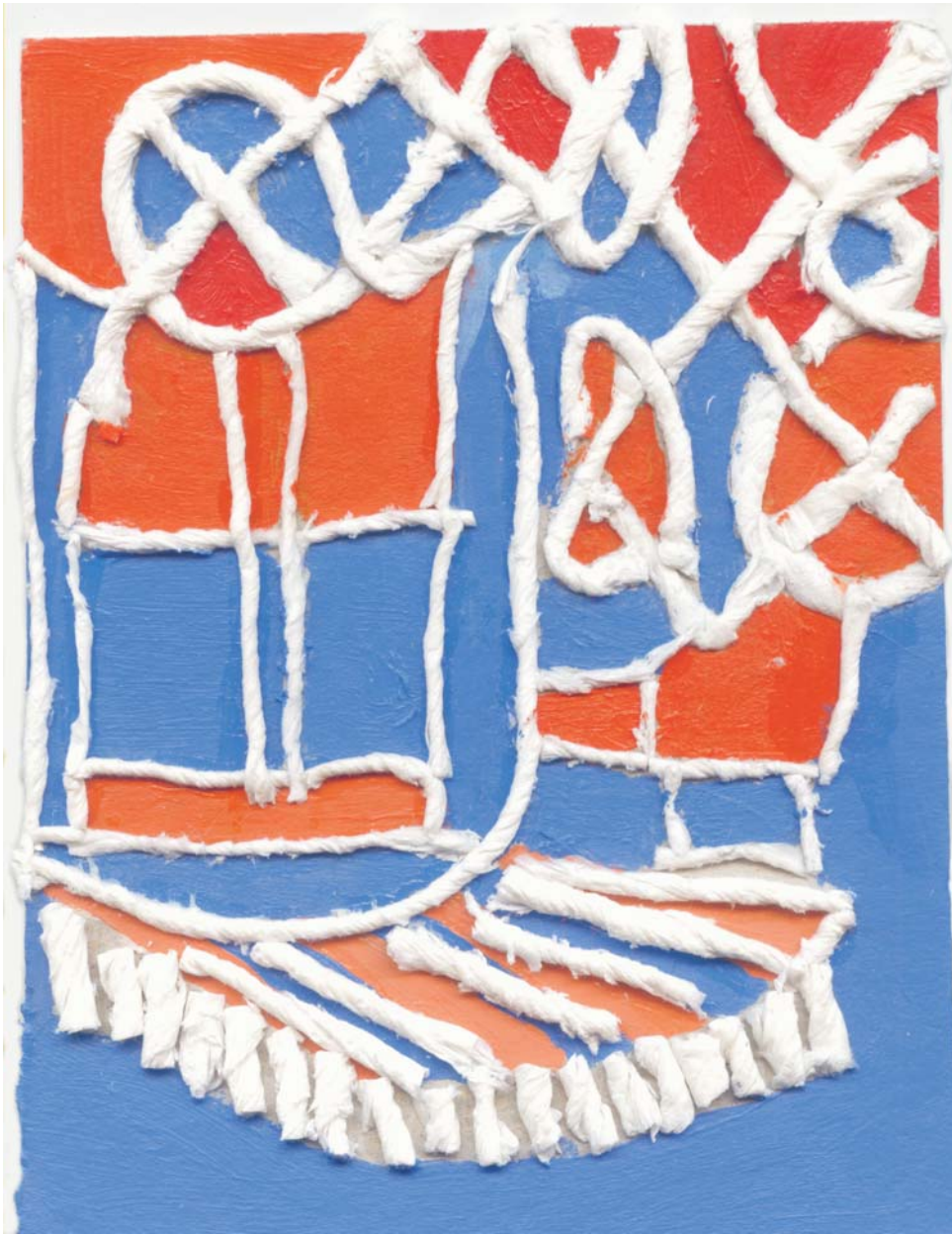
Ni se dan još ni rodi,
a naši se stari već uputili
bukvadon onindit Maltu.

Ne bacilaju se oni,
vengo s artijon u barketu
i put mirnega mora.

Al ne gredu oni u ribe tek tako.
Prvo drekon probude cilu valu,
da svi znadu da veli ribari kreću,
a i galebovi in pripomognedu.

A onda zovu Maloga Derveničkoga
da in cimu odriši.
Upale pentu ili laglje veslima.
Tek onda zalome barketon iza cabline.

*Laura Bošnjak, 8. razred
OŠ Split 3, Split
Mentor: Katarina Piveta Vindučić*

JEMATVA U SIĆONJU MOGA NONOTA

Kako koji štajun od čega dojde
Tako moj nono o njemu provje.
I moraš ga pomjivo slušat i kumpatit
Jer bi se odma štico i ofendi.

Sad je štajun od jematve i nono se sićo:
„Imo stvorih koje vi mlodi ne znote,
a triboli bite znat i naučit
kakvi je život naman storima bi.
Jematve na našem Visu,
Zaponti, unuka, ni bilo takih na cilen svitu.

Po cilu bi se godinu loza lavurala
Da bi se u deveti misec jematva obrola.
Tribolo je nojprin turanj armat,
Karatile i bačve zamočit,
Konobu obilit i dešfetat,
Do saliža ofregat,
I paučinu kalat,
Sve po špagu nastivat.

Mule, konje i toware, kako je već ko imo,
Sve je tribalo ujutro na njih nupartit i oprontat.
Pritor, mihi, zovuze, tartajun, mečak, šešula i grotac,
To su glavni ordenji za jematvu obrat.

Jemačice beru, ni zor ne bi smi propast.
Gonci gonu, i tako iz dona u don
Doboto bi jematva trajola do misec don.

Priko dona se ni dobro jilo.
Slona sardela friškača i pomedura bi se na gradikule ispekla.
Ali večera bi bila bogata,
Spuži bi se kuholi, ala ča bi modrioci po teći šuškoli.

Muški bi uvečer po konobi turnali,
Bačve nalivali, pritokali i provinovali.

Za nas Višane vino je život znočilo,
Sa lozon i vinon se rojalo i umirolo,
Dicu na škule šavalo, bulete pločalo,
Tribalo je fameju othronit, odit, obut,
Mortvima mise plotit,
Zemju kupit, brode pravit i kuću grodit.

Zato san ti reka, zaponti, moja unuka
Jematve na našem Visu,
Nimo ih takih na cilemu svitu.“

*Maja Danijelović, 8. razred
OŠ Split 3, Split
Mentor: Katarina Piveta Vidučić*

PORTILI SU FUREŠTI

Portili su

I na škoju
Kako da je sve fermalo.

Nema ni pisme po cile noći,
Sviranja, šušura ni ludila.

Brodi, brodice,
Sve privezano uz rivu,
Sve fermalo
I čekaju
Nova lita i nova ludila.

Pusta žala, plaže,
Kako da je sve potaracono,
Išporkono i samugono.

Tarace prazne,
Stole, katride, šentode,
lumbreline,
Sve smo pospremili.
Kuće smo piturali,
Kamare uredili,

Sve stavili na svoje misto,
Za nove goste
I drugo godišće.

Činimo račune,
Olitiga konte,
Gledamo u takujine.
Dobro su se napunili.

Trjamo dlane
I činimo novi plan.

Daj, bože,
Da se ova zima
Veselo pritumbo.
Da dođe novo lito
I furešti,

Da nan život sa njima
Nikad ne fremo.

*Maja Danijelović, 8. razred
OŠ Split 3, Split
Mentor: Katarina Piveta Vidučić*

PONISTRA MOJE NONE

Moja ponistra mala
Na njoj koltrina bila
Ča je još moja nona ušila.

Okviri su već sagnjili
I škura je bez piture
Skoro sa njih opala.

Osušilo se cviće u pitaru,
Tiramol je prazan,
Ne visu lancuni rikamani
I nima više onih sritnih dani.

A koliko je bidna nona
Na ponistri vrimena provodila
Čekajuć pošćera da donese
Pisma u timbranin kuvertan
Il baren koju kartolinu,
Da zna kako su
I ča je od dice po svitu.

Sićan se kad sam bila mala
I priko ponistre priskakala,
Kad me nona sa nje zvala
I cukarine mi davala.

To su bili puno lipi dani,
Puni sriće i jubavi.

*Maja Danijelović, 8. razred
OŠ Split 3, Split
Mentora: Katarina Piveta Vidučić*

DIDOVE SIDE KOSE

Moj dida veseljak je stari
Lipu konobu ima
Ča na vino i pršut vonja
Svaki dan štije Slobodnu
Rika godin je iza njega
Pasaju godišća potrošena
Časti me smokan i bonbonan
Vodi me na žalo da se igran
A ja volin njegove side kose

Josipa Božić-Kudrić, 5. razred
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin
Mentor: Velimir Pašara

NA KUŠINU MORA

U prahu zime sunce isto zna sjati
Ozeble ruke ribara pribiru mrižu
Riba se koprca zanjon snagon
Škrto sunce spi na kušinu mora
Lipota kolura ostavja bez riči

*Mate Kapitanović, 7. razred
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin
Mentor: Velimir Pašara*

ŽARKA BALOTA

ča je ta
žarka balota
ča me grije
ča mi se svitlošću smije
ča mi daje osmih licu
ka' dobijen peticu
kakovo je to
veliko žuto čudo
izna' grada

to Sunce je moje
šesne zlatne boje

*Antea Marović, 6. razred
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin
Mentor: Velimir Pašara*

MOJA BARKA

Moja barka malena
ča sunce je svaki dan jubi
ča se po valiman zibje
ča tice s neveron prati
škojkami sakrije zvizde
igra se s misecon
druži se s didon
ča je u nju svaku dasku ugradija
svaki čaval zabija

*Andrea Zečević, 5. razred
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin
Mentor: Velimir Pašara*

DIDA

Moj dida
ča mi svaki dan priče priča
ki na katrigi cili dan sidi
ča cimiga lulu
maslini se divi

Reka mi je jednon davno
da Dalmaciju uvijek nosin u srcu
da jubin more
molin se svetomu Duji
s galebiman pivan pismu
i čuvan mu maslinu i katrigu

*Andrea Zečević, 5. razred
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin
Mentor: Velimir Pašara*

BROČKA NEVERA

Prvi je vejače
Puše sve jače
Dogodit će se peh
Bori će u kleh.

More je podivjalo
More se užgalo
Viče, škriče
I moj Broč niče.

Doćemo do Mrduje
Ajme sveti Duje!
Ne mič mi Broč
Znoš zoč?
Jo san dite škoja
U grad živit, ni me voja!

*Meri Juras, 6. razred
OŠ Vladimira Nazora, Postira – Brač
Mentor: Stipan Šandrk*

MOJ BARBA I MORE

Ča ću prvo reć o njemu
Da je meštar u svemu,
A radi ribe ča je ulovi
Cilo ga fameja voli.

Jedne zore
Uputi se on na more
Iznenadit ćaću
I svoju braću,
Ulovit večeru
Di se girice beru.

Ma ča se dogodilo,
Barbu je zlo pogodilo
Nevera ga ulovila
I doboto slomila.

Barba je ustrho
Skoro mu je puklo uho
Ča triba činit, on je zno,
Skočit u more bez dotaknut dno.

Doma večere ni bilo
Konzerve se otvorilo
I puno se govorilo
Da je moj barba radnik
i kad je ribar i kad je pravnik.

*Meri Juras, 6. razred
OŠ Vladimira Nazora, Postira – Brač
Mentor: Stipan Šandrk*

NONI ZA ROĐENDAN

Nitko ne mari
Ča naša none stari,
Ona je ko kamen
I to je amen.

Onda ti kamen
U bubrig napravi znamen,
Napravi se operacija
To je njoj zezancija.

Još imo lice fino
A muči je slabo kolino,
Po digod zanere
Kad se po skalinima vere.

Umisto da na nos viče,
Pravi nam tople sendviče
I vodi kontrolu
Da ne gremo bez obida u školu.

U kužini je majstorica
Knedle, pašticoda, kruh, pica...
Sve je to za nju sitnica.
A najdraže su Žani i Ivici
Njezine polpete od tikvici.

Draga none, na ovaj dan
Želimo ti sretan rođendan!
Budi zdrava i vesela
Volidu te Meri i Ela!

*Meri Juras, 6. razred
OŠ Vladimira Nazora, Postira – Brač
Mentor: Stipan Šandrk*

PROLJEĆE LAGANO DOLAZI

Ispod stabla lastavica se skrila...
Puna nježnosti trešnja je pokrila
U krošnji grlica svoje mlade grije
Na nebu se zlatno sunce smije.

Nestalo je snježne čarolije...

U vinogradu pupovi se zelene,
Ispred kuća ruže se rumene.
Iza bregova čuje se jeka,
Pod brežuljkom teče rijeka.

Proljetni suton polako stiže,
Kraj dana sve je bliže i bliže.
Pčelica ima posljednji let,
Napustiti mora svoj cvijet.

Tulipan spušta glavu niže,
A već sutra sunce će biti bliže!

*Ana Matulić, 6. razred
OŠ Vladimira Nazora, Postira – Brač
Mentor: Stipan Šandrak*

PJESNIČKI TUMAČI OBIČAJNE SVAKODNEVICE

Nila Kuzmanić Svete

Četrnaest uzastopnih natjecanja pjesnika-osnovaca s priobalja i otoka Splitsko-dalmatinske županije pod geslom *Ča-more-judi*, i isto toliko zbornika demantira akademika P. Pavličića „koji bi pospremija u škovace čakavicu. Rađaju se drugi koji će pisati čakavicon, jerbo je ona živa i nećemo dat da umre...” (M. Kučić). I rodili su se na temeljima stogodišnje tradicije koju su stvarali Nazor, Franičević, Ivanišević... na čijim se primjerima izgradila stilsko-tematska tipologija. Bogata tradicija čakavštine nadahnula je najmlađe pjesnike da iz naslaga zaborava prizovu živ svijet govora, navika i običaja u ritmu plime i oseke.

Već godine 1998. uvršteno je ovo natjecanje u Marulićeve dane i održava se na otoku Šolti, gdje je 1502. otac hrvatske književnosti bio zatočen u Nečujmu i u Balistrilića dvoru pisao svoju *Juditu*. Mogli su se zavriježiti marom ravnatelja OŠ Grohote, Ivana Tokića i vrijednih suradnica – Željke Alajbeg, Dragane Đurić, Mirele Mijić, ... kao i svih osnovaca te njihovih

roditelja i, dakako, profesora i nastavnika hrvatskoga jezika u Županiji. Prvonagrađeni natjecatelji potvrdili su se, gotovo svi (!) samostalnim pjesničkim zbirka u kojima se oni ne utječu ambijentalnim specifičnostima (jematva, smokva, starohrvatske crkvice, zvona, balatura, plavetnilo mora...) tek radi postizanja stilskih efekata, nego snagom iskrenosti doživljajnoga pletu svoju čakavsku pređu u gust prepletaj, obogaćujući svakodnevicom vlastitu poetiku mora. Premda duboko ukorijenjeni u tu svoju svakodnevicu uspijevaju probuditi duh i srce, jer oblikuju misao tako da nosi smisao, svrhu, značenje, poruku i, poput svjetionika, pokazuju put. Iz godine u godinu čakavski leksik svakodnevice postajao je sve slojevitiji, zadržavajući jasan izričaj i izravnu poruku te otvarajući vrata put suvremena hrvatskoga pjesništva s ishodištem u čakavici.

I kad u svoje radove unose novopridošlu štokavštinu, nakalemljuju je na intimu doživljena svijeta s pečatom stanovite izvanregionalne, opće vrijednosti koja ni u primisli nema nove izraze-riječi. Ove „nove riječi“ su nagrađivane na Natječaju za najbolju novu hrvatsku riječ (tradicionalno ove natječaje provodi časopis „Jezik“) – mrtve riječi koje nikada nisu zaživjele niti će zaživjeti – poput smećnjak, raskružje, snosnik, zatipak (umjesto tipfeler odnosno lapsus calami – ovogodišnji pobjednik!)... Naši pjesnici-osnovci svjedoče da stvarni jezik – „kojim ljudi govore, pišu, pjevaju, viču, dogovaraju se, vole, svađaju i psuju“ (Boris Dežulović) – živi.

Uvrštavanjem proznih sastava (i iz kontinentalne Hrvatske - Virovitica) *à travers* Mali pričigin, postali su jedno veliko „obnoviteljsko djelo na čakavštini“, vrutak očuvanja čakavskoga izričaja unutar jezične baštine. Već i same sintagme – Duboke modrine, Čežnjive daljine, Zagasiti suton... upućuju na izvorišta nadahnuća i tematsko-motivsku građu: intima, životno, zavičajni krajolik. Istinski uronjeni u nju, postali su tumači običajne stvarnosti koja treperi u novim metaforama: ljeskaju se boje mora i kraja i, uvijek se, u zagasitim tonovima rasprostire njegova ljepota.

Svakodnevnica ni nakon 14 godina nije postala banalnom budući da se preobražava u ljupke lirske, ili haiku, motive skladne forme i strukture. Na putu prema usvajanju zakonitosti pjesničkoga govora i umjetničkog bića pjesme, oblikuju svoja zapažanja i slijede vlastitu poetiku te se priklanjaju slobodnom stihu. Nastavljaju tako, ovi budući pjesnici, „esencija vremenitog iskustva i pobožni relik“ koji odolijeva verbalnim natruhama suvremena života, tradiciju – od A. B. Šimića i Tadijanovića do Marine Čapalija i Zdravka Milišića.

PRIČAN TI PRIČU

Naši vijadi počeli su prin dvi godine. Štorijan smo akoštavali u vale ditinjstva i pod škaf srca inkaštravali osmih i suze, lipost i nevoju, dežgraciju i berekinadu, kuraj i straj, sićanja i ufanja.

Evo nas danas, na istomen mistu, akoštajemo jopet kako bi ćutili lipotu priče i to one ča se zamekla davno, a žeja joj je samoj jedna – bit ispričana.

Uvod u Dječji Pričigin 2012, Željka Alajbeg

MOJ SAN

Ja sam Stela. Idem u 5. razred. Moj san je biti pisac. Ako ne znate što je san, ja ću vam reći:

San je najsjajnije zvijezda na nebu, ili sunce nad blistavim oranicama. To je svaka nečujna kap rose koja pada na livadu, i bilo koja lijepa riječ.

Ako se san ne ostvari, ne gubi nadu. To je kao mali crni oblak na vedrome plavom nebu, ili mala mrlja na bijeloj košulji. Prekrasna ruža bez samo jedne latice, ili kao nečija ljepota s malim nedostatkom.

Ali san je cilj života i kad ga ostvarimo nađemo novi. To je velika sreća i zadovoljstvo za svakog čovjeka.

Ja sam Stela. Idem u 5. razred i želim postati pisac. Moja nada i želje su velike. Ako budem pisac pisat ću o:

O suncu koje obasjava cijeli svijet.

O moru koje ima prekrasnu plavu boju.

O nebu koje pokriva Zemlju.

O velikim sjajnim zvijezdama koje prekrivaju tamno nebo.

O kiši, koja šušti i pjeva na poljanama i livadama.

O stazama, koje prate svaki naš korak.

O cvijeću koje miriše i o prekrasnoj zelenoj livadi.

O lišću koje mijenja boje.

O drveću koje pleše u svojim šarenim haljinama.

I o ljubavi prekrasne prirode prema nama ljudima.

To je moj san i nadam se da ću ga ostvariti.

*Stela Marinković, 5. razred
OŠ Bol, Bol - Brač
Mentor: Nada Okmažić*

NE DA MI SE

Judi moji nike dane ništa mi se ne da.

Ne da mi se učiti ili čistiti kuću ili slagati drva za zimu ili... ma ne znan ni sama.

Jema u mom malome životu lipih dana i trenutaka i tako to...

Najlipje mi je u mojoj maloj sobici di nikome ne gren na živce, niti mene ko živcira.

Eee, da je moć raditi samo ono ča voliš!? A skula?

U skulu moramo poč tili ne tili, a ko nas dicu pita!? A tamo učiteji pitaju: „Jesi li napisala domaći, jesi li vo, jesi li no.. .“ Diko rečen jesan, a dikod nisan, a ča ću reć kad je to tako!

Oni mislu da bi ja morala uvijek imati voje za pisati i učiti.

Kad arivan iz skule doma mater se uzviče: „Ajde namisti posteju, ajde usiši sobu, operi posli obida sude, ajde pisati domaći, ajde učiti...“ Kada ja jeman deset ruku i voje za to.

I sve je još dobro dok otac ne dojde s posla, a kad dojde sede za stol, obidva, zavalili se posli na kauč i rješavaju križaljke, a meni zapovidi: „Ajde, zovi brata i sestru pa gremo pilati drva i kupiti maslovinu u poje!“ Ma ne stane samo na tomen, vengo nastavi: „Ajde vo, ajde no...“

Mrsko mi je sve to i ne da mi se, ali ima ništo čemu se ipak radujen kad gremo u poje .

To je naš stari, crveni motorin iliti ga „koza“ kako ga moji volu zvat, a otac mi ga dikod da vozit do poja, ali i tada prigovara :
“Nemoj brzo vozit, paziii di voziš...”

Dok smo u poju sve je dobro niki po ure ili uru, a onda meni prvoj dodije pa se popenjen na najdebju granu o masline, smistin se lipo, gledan okolo i grickan hroštule moje vridne babe.

I kad promislin kako mi je lipo čujen kako mater i otac viču :
„Ajmo linčine (ne mislu samo na mene, vengo i na moga brata i sestru) samo da van je linčarit i jist.“

Ne mogu odoliti pa in vratin: kakvi jema ja san još i dobra!
Kako znan bit jidna na nji prošli misec san tako popadala na tle jer se slomila grana na koju san sidila. Žgincala san ruku na koju san se dočekala. Moji su se uspaničili i opet izvikali na mene. Samo mi je ovo tribalo!

Tribalo je sutradan poč rano ujutro katamaranon do Splita, istrpit pridike i misec dan ne vozit „kozuz“, ali ti dan nisan bila u skuli, bar ništo dobro !

Kad san se vratila iz Splita utekla san u babe Krasne, a baš su joj dali lipo ime jer je krasna, dobra i draga.

U nje mi je najdraže poč jerbo uvijek jema čakod lipega za izist, bomboni, oli čikolate, keksi, ma svega lipega!

Moja me baba uvijek lipo počasti. Kod nje nikad ni dosadno, moreš pričat o svemu i radit ča te voja. Baš san kod nje sritna!

*Klara Elezović, 7. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Mirjana Stanić*

NISU NAS PODRŽALI

U našemen malome selu, Gornjem Selu, svi mištani znaju za Studenac. Sa se sigurno pitate ča je to? Ma, to van je bunar širok jedno 10 m, a dubok 5 m. Tin se bunaron selo toliko puti spasilo od suše. Tamo su naši stari u davna vrimena, pričala mi je moja baba, vodili napojit koze, konje, kobile, toware i sve druge domaće beštije. Ma ni Studenac bi samo za napojit beštije, vengo i za zalit vrtal, robu oprat i još puno tega. Kad je došla voda na špinu, iz vodovoda, svi su ga zaudobili. Studenac je pada sve više i više u zaborav. Trava ga je obresla i više se do njega ni moglo doć. A voda, ona čista i bistra, pritvorila se u kaljužu. Još jedino ča ga je držalo lipin bile su ribice koje je jedan čovik tamo baci.

E, jednega lipega, teplega, prolitnjega dana, ne sićan se više točno, dica iz Sela među kojima san bila i ja, odlučila su vazest stvar u svoje ruke. Vazeli smo alat ka ča je šegac, grabje, nožice, sikire, kantu vode i vode u bocan za pit kad ožednimo.

Počeli smo pomalo nespretno, ali puni voje. Baš kad smo mislili da smo finili veliku i napornu rabotu uvidili smo da se bez pomoći odrasli ne ćemo moć spustit u Studenac i sazidat

stine koje su bile okolo popadale i popucale.

Uspili smo ga očistit od drače, svakaki škovac i travurine, ali bili smo nesritni jer nismo mogli finit posal kako smo mislili.

Kad smo se vratili išporkani i znojni doma naši su nas pitali di smo bili i ča smo činili, a kad smo in sve lipo ispričali i zamolili da nan pomognu nisu nas ozbiljno svatili ili je većina rekla da jemaju važnijega posla i ča smo se tega išli vatat.

Ma da mi je znat ča to oni imaju važnijega za činit!?

Kad nas naši roditelji iz prve nisu podržali obratili smo se nikin starijin judiman iz mista. Oni su nas još više razočarali jer su rekli: „Kad je propalo, neka propade do kraja jer ionako nikome ne treba!“

Mi se, goripojska dica, nismo predavali. Nismo dali da ništo „naše“, ponovno otkriveno, ponovo propadne. Dogovorili smo akciju. Počeli smo lipit plakate kojima smo pozivali na akciju čišćenja i uređenja Studenca. Čuli smo komentare nikih: “Ča oće ova mularija, oli nimaju pametnijega posla, neka više učidu... i još puno tega, a bilo je i grubi rič koje ne ću namjerno napisat (neka je te sram). Pridruži nan se Đovineca i njegova žena. Pomogli su nan koliko su mogli jerbo su stari. Cili vikend smo razmišjali samo o Studencu i slabon odazivu odrasli. Ruke su nan bile izgrebane od drače i veliki stin, bolila nas je svaka žunta, ali se nismo pridavali. Sljedeća akcija je bila naša galama u uru kad manje-više svi idu posli obida odmorit ili ubit oko kako se to u nas govori. Sad su još više vikali na nas, pritili, ali su nas konačno čuli, a to smo i tili.

I baš kad smo mislili da ćemo morat izmislit novi dišpet doša nan je poglavar mista i reka radosnu vist zbog koje smo svi počeli skakat od sriće i grlit ga. Čulo se samo: Tooouoo! Uspili smo!!! Reka nan je da je uspi sredit za bager koji će sutra doć sve dobro očistit. Ovi put smo se doma vraćali ozarenih lic i jedva smo čekali jutro, a ujutro smo priskočili poč u crikvu. Gledali smo u bager ka u čudo. Nakon njega smo micali šofice, odvajali stine ... Čudo toga smo to jutro učinili i bili sritni. Čula se buka pa su posli mise došli naši roditelji i niki miščani vidit

ča se to dogaja i ča čini ta mularija.

Vidija se Studenac. Bez drače i granj okolo. Sve čisto, izgrabjano i pometeno metlan. Odjedanput, svi ka jedan počeli su pljeskat rukan, približavat nan se, grlit nas ili zahvalno gladit po glavi. Više se nisu jidili na nas! Sve su nan dišpete oprostili! Obećali su bit uz nas i pomoć!

*Klara Elezović, 7. razred,
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Mirjana Stanić*

SNIG NA ŠOLTI

Bi je petak ujutro. Sprema san se za poć u skulu. Kad izajden vanka, jema san ća i vidit. Pada snig. Taku lipotu još nisan vidi, ka da je bajka. Odma pomislin kako triba iskoristit ti dan i bit ća više vanka. S radija su javili da nima skule. I tako san se lipo cili dan ispid svoje kuće igra na snigu. A sutra je za ne virovat pa još viši i gušći snig. Onda mojin snižnim igrama i radostima ni bilo kraja. Tiva bi da je svake zime ovako na mom otoku.

*Toni Grbić, 4. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Senija Nejasmić*

BURA

Kad počne ne zna frmat. Nosi prid sobon sve ka luda: kartu, drivo, latu. Okrićeš se i osvrćeš da ti ne dojde ča u prsi, oli ne daj Bože po glavi odozgar s krova. Manda s granan i starin škuran, a ne vozu ni brodi. Pusta čuda ona čini. Judi grintaju jerbo ne moru niša činit. Nadru na se puno robe i zabiju se digod u zavitno. Čin počne padat sut biž uza špaher. Uz teplinu san brzo dojde, pa gredu u posteju. A ako je i sutra isto vrime onda se tišidu da brž tako vrime neće puno durat.

*Josip Mladinov, 4. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Senija Nejasmić*

ČUDO NA ŠOLTI

Judi moji, da znate ča se na Šolti dogodilo. Nisan mogla virovat svojih očima. Trjan oči, gledan sva u čudu i pitan se je li mi se ovo pričinilo? Znate, ča je to bilo? Snig judi, snig je pa na Šolti! I to koliki! Bilo ga je skoro dvadeset centrimetri. Ča san bila sritna. Odma se obučen i izajden vanka na grudanje.

Igrala san se cili dan i guštala na snigu ka nikad. Zaudobin na vrime i kasno se vratin doma mokra ka „pivac“. Mater se najidi i reče: „Je li ovo ura za doma doć? Ni ćerce snig za te! Ajde obuć suhu robu!“ I tako san van ja judi moji čapala prihladu. Ali ni mi žaj jerbo gušti se plaćaju.

*Lea Purčić, 4. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Senija Nejasmić*

NOVI ŽIVOT SE RAĐA

Prije 5 godina san živila u Splitu i išla u vrtić. Pojma nisam imala di rastu masline ni kakao se radi uje. Danas živin na njlipšen škoju na svitu di iden u školu i štujen maslinu ka sveto drvo.

Moj van je pape živija u Splitu i u Njemačkoj i nije baš sadija masline ka dite. Isto, od cile lipote bilega svita on je najviše zapantija lipotu Šolte kad bi liti dolazija kod babe, u Donje Selo. Tu se zajubija u maslinu ka da je najlipša cura. Ta jubav je trajala puste godine i nije nestala. Bila je sve jača i natirala ga da se vrati tamo di mu je u ditinjstvo bilo najlipše.

Vratija se moj pape i doveja i nas sa sobon. Zasadija je puno maslina i uvijek nan priča o noj ka o krajici, kao o živome stvoru, ka da ima dušu i da razumi sve ča joj on govori.

Zavolila san je i ja. Počela san boje slušat njegove priče i koji put s njime u masline. Najdraže mi je biti š njime kada u masline. Najdraže mi je biti s njime kada zasadi novo stablo masline. Ja sidin na zidiću i promatran ga kako on to pažljivo radi, ka da malo dite spušta materi u krilo. Kada je gotov, pogleda me sa osmjehom i zapiva onu oliverovu: *Novi život se rađa ...*

*Magdalena Sinovčić, 3. razred
OŠ Grohote, Grohote - Šolta
Mentor: Jasminka Škeva*

GRACKO DITE

Znate, prije san živila u Zagrebu. Doselila san se š četiri godine u Cistu Veliku, malo selo u Imackom kraju i tada su počele moje muke i jadi. Sve je to bilo novo i čudno meni, grackon ditetu. Nisam nikoga i ništa razumila. Mislila sam sama u sebi „kojin jezikon oni pričaju, šta mi sada kažu?“ Tako se sićan jedne nedije. Taman smo došli iz crkve i više meni baba: „Donesi pijate i meti na astal!“ Stala sam i mislila šta to po njiovom znači, šta to triban doniti i na šta staviti.

A najsmišnije bi mi bilo kad bi išla kroza selo, a babe s prozora šapćale dai ja ka nećujen: „A čija li je ovo, šesna i sićušna mala?“ „A, znaš, to ti je ona mala šta je došla iz Zagreba.“ Znan da sam ka mala bižala od baba koje su dolazile mojoj babi na ušćipke i kavu. Čin bi me vidile odma bi mi šćipale obraze masnin rukan pa me mazile i govorile: „A, nu mi je, šta mi je šesna i lipa.“ E, da mi je današnja pamet, uvalila bi i ja njizi za obraz i rekla: „A, numite, smežurana ko suva smokva!“

Bilo je još taki situacija u mom životu meni prije tragični, a sada smišni koje rado pričam. Evo i vama sam ispričala jednu taku.

*Manuela Mandarić, 8. razred
OŠ Ivana Gorana Kovačića, Cista Velika
Mentor: Senka Vučak*

IZGUBJENO DITE

Ja van gren u jednu puno lipu i dobru skulu, skulu Lučac. Ma prin ove skule odi san u jednu drugu. Mater me tamo upisala jerbo je ta skula taman priko puta naše kuće.

Kad se sitin... baš je bilo lipo odit tamo...ka da i ni skula. Nikor ništa ni učija vengo smo se utrkiivali, bižali po dvoru i igrali na vatalo.

Meni je baš bilo lipo! Puno san gušta tamo, ma mi materi to nikako ni bilo pravo.

Jednega dana, kad je došla po mene za poč doma, ni me našla onod di san triba bit. Počela me tražit svugdi: po učionican, po koriduriman, izad velikih pitara punih cviča, po dvoru, okolo skule... Bome ni meštrovica ni znala di san. Mater je uvatila panika; trkala je ka luda svugdi okolo da me najde!

Kad me napokon našla, oni njen straj se pritvorija u bis. Ni birala ni misto ni vrime. Tako mi je, isprid one puste dičurlije, odalamila dvi po guzici da tu sramotu nikad u životu neću moć zaudobit!

Ma zato jon se danas, na račun tega, uvik javin di san i kad ću doć doma.

A ča se skule tiče, brzo me, da ni brže mogla, primistila u drugu skulu, u onu ča san van je već spomenija, u skulu Lučac. Rekla mi je da je skula za lavorat i učit, a ne za radit monade.

I sad san sritan. Sto puti mi je boje!

*Vito Aschero, 4. razred
OŠ Lučac, Split
Mentor: Nikica Sikirica*

MOJA SESTRA LUCIJA

Moja van se sestra, judi, zove Lucija. Jema dvi godine i puno mi je smišna. Sigurno bi se svidila i vama.

Čin se ujutro probudi, odma traži kakao za napit se. Neće ona izist ni marendu, ni čikolatu, ni išta drugo. Oće samo pit kakao jerbo ga puno puno voli.

Kad se dobro pokripi, pojde s ćaćon u đir po gradu. Puste kilometre učinu i umoru se, ali isto, kad jon mater stavi pjat s obidon na stol, ne izi njanka dvi žlice!

Na dičjin rođendanima sva se zafasta picon, torton i Fanton, ali kad triba izist čagod korisnoga, kupus oli niki gulaš, ne moš je nagovorit nikako. Neće!

Kad na kraju dana dojde vrime za spavanje, sve je vatan po kući za stavit je leć, ma se ne da ulovit. Kad ipak nekako ulize u posteju – mislite li da će zaspat? Ma je, kako da ne! Samo melje li ga, melje, nikako da umukne i zaspe.

Onda ja sutradan jeman podočnjake do kolina (jerbo spavamo u istu sobu), a ona počne opet sve ispočetka. Virujte mi, svitu moj, i meni je čudno: Lucija nikad ni gladna i nikad neće spat. Ne znan samo ko jon da force za činit sve one monade.

Ma isto van ja puno volin tu malu muštricu o moje sestre!

*Petra Cikojević, 4. razred
OŠ Lučac, Split
Mentor: Nikica Sikirica*

NOGOMETNA UTAKMICA

Volin nogomet. Volin igrat balun, a volin i gledat nogometne utakmice. I navijat. A navijan za Ajduka, a za koga bi drugoga?

Nikidan je moj Ajduk igra protiv Istre. Ćaća me odveja na Poljud to vidit. Jedva san čeka da počne! Zanimalo me kako je Balakov istrenira i pripremiya nove igrače. Oćedu li moć sašit protivnike oli ćedu opet izgubit?

Navijača na stadionu ni bilo puno, taman onoliko koliko kaže pisma: „Malo nas je, al nas ima!“ Sudac je da znak za početak utakmice. Igrači su počeli trčat za balunon koliko ih noge nose. Dodavali su balun jedan drugome, izbjegavali protivničke igrače, trčali prema protivničkome голу.

Ćaća mi je reka da u momčadi Istre ima jedan puno opasni igrač koji je triba doć u Ajduka, a ni, osta je u Istre. Zove se Bele. Crnac je. Odma san ga uočija! Zato šta je bi jedini crnac na terenu, ali i zato šta je, na svoje oči san se uvjerija, radija neviđene asistencije. Zato mu Ajdukovci nisu dali da diše. Puno je igrača bilo u obrani.

Nisan moga virovat svojim očima kad smo primili gol. Ajme, da gol! Naravno, asistira je Bele.

U nastavku utakmice kraljina Vukušić je za naše zabija gol glavon – to je bilo izjednačenje. Od tada smo ih počeli rasturat, ali isto do kraja takmice nismo uspili zabit gol. Ostalo je 1 : 1.

Šteta! Ajde, bar nismo izgubili. Vidit ćemo kako će bit drugi put.

*Bepo Ćubelić, 4. razred
OŠ Lučac, Split
Mentor: Nikica Sikirica*

PRIČAN TI PRIČU

Jesan li van pričala o jednoj našoj posebnoj učenici? Nisan? Mi je zovemo Štreberulizica. Štreber jer je puno pametna, zna i više nego ča triba, al' nan se digod čini da tu pamet koristi za ulizivanje meštrovici. Sve bi napravila da je očara, pa zna provalit i ono ča ne triba. Mi smo se na nju navikli, al' da je ko drugi gleda sa strane, reka bi da je pošempjala.

E, sad ću van je opisati od vrja glave pa do pete. Na svojoj dugujastoj blidoj glavi nosi velike, velike očale za vid, pari ka dvi okrugle pepejare. Oko nji ima vezanu ogrlicu zato ča uvijek kad se sagne nešto dovatit, one joj padnu, pa cili dan provede stavjajući očale na svoje oči plave ka sinje more. Ima duge i tanke ruke i noge, reka bi čovik da je prava gazela. Ali ja smotanije stvorenje nisan nikad vidila. Jedino za ča joj skidan kapu, to su njeni mršavi dugujasti prsti koji joj spretno sviraju crvenu armoniku. Ona van to obožava svirat, iako bi njeni prvi susidi rekli da je boje slušat tovara kad piva, nego nju kad svira neusklađene note. A da samo vidite ča van ona voli jisti, e to je posebna opet priča. Najdraža joj je spiza sir, sir na sve moguće načine. U skuli za marendu uvijek ima sendvič od pet

debelih fet sira. Sve vešte i roba joj moraju imati sliku s nekin siron, a najdraže joj je staviti suknju na kockice, bilu bluzu i žute tirake, mora biti da se uvijek boji da će joj laštik na suknji puknut. Ima velike noge ka brod, pa su joj sve postole tisne, a šarene bičve su joj tri broja veće, pa ih još navuče priko kolina.

Znate li vi di van ona živi? Ne znate? E, pa kažu judi da su je vidili da ulazi u zemju, da, da, u zemju. Tamo navodno živi s krticaman. Kažu još judi da je tamo park, pa kad se dica igraju zna joj biti i čestih potresa. Al' ona nikad nima niti jedan friž na svojem smišnom licu. Na sriću i njene velike okrugle očale ostanu cile.

Jedan dan u skuli ju je meštrovica izvela na ploču riješiti neki teški matematički zadatak. Morete li virovati, oborila je rekord u brzini riješavanja. Kad zazvoni zvono za marendu ona izvadi svoj famozni sendvič od pet fet sira, i zamislite s čim se voli naša Štreberulizica okripiti? To van je judi moji za ne virovati! Frappe od sira! Da, da, dobro ste čuli, frappe od sira! To van tako smrdi, ka sir koji se nije odavna ija. Kad je išla otvoriti bocu da to čudo popije, vas se frappe prolija i sve nas poštrapa. A baš san imala na sebi lipu lila veštu što mi donila teta iz Amerike. Ko zna oće li ta moja lipa vešta više ikad vonjati na buket jubica ili na cvjet usmrđenog sira. Najboje je kad nas ona naivno upita: „Jesan li to ja učinila?“ Tog dana više nismo mogli trpiti njenu smotanost, pa smo je ispitivali. Umjesto da kaže da joj žaj, ona udari u plač i pobiže. Prošlo je par dana, al' naše Štreberulizice ni za lik. Nestala je ka duh, pa smo se i zabrinuli. Iskreno ću van reći da nan je i falila. Toliko nan je bilo žaj ča smo se na nju uvijek jutili, pa smo je tili što prije naći i reći da nan se vrati, da nan fali, i da se ne jutimo više na nju. Njeni su nan mater i čaća rekli da se ne brinemo, da je ona išla naći svoj mir negdje i da će se vratiti brzo.

I tako su prolazili dugi dani, prošla hladna zima, rascvitano proliće, vruće lito, al' njoj ni traga ni glasa. Prošle su i duge godine, a mi je nismo nikad više vidili ni čuli. Neki kažu da je užaju viditi, ali ne više u zemlji s krticaman, nego sa sovaman

na drveću, pa da samo izlazi noću. Puno raznih priča kola o njoj po mome gradu. Ča je prava istina, nikad nismo saznali, al' da nan je bilo žaj, je. Da nan je falila ta smišna cura s velikin očalama, je.

Ja je se rado sitin, i rado danas pričan o njoj. Bila je posebna, drugačija, nije tila biti ka svi ostali, uvik je tila biti svoja, pa taman se to nekon i ne sviđalo. Kad me moji prijateji pitaju ča se s njen stvarno dogodilo, jel' istina da živi u zemji s krticaman, il' na stablu sa sovaman, ja im samo kratko odgovorin: „Pričan ti priču!“

*Nastasija Bulat, 4. razred
OŠ Marjan, Split
Mentor: Mara Popić*

PRIČAM TI PRIČU

Prid ogledalon stojin. Razmišljan o tome kako san nabacila koji kil više, kad ono ogledalo počne mliti ka ludo.

- Ma ča je tebi, sad si svatila da si debela. Ja te taku gledan misecima.

- Daj, molin te ja san bar jušto. A ti? Ti si štrklja kakve nima ni na kraj svita.

- Aj, aj nećemo se vriđat. Ol si debela i ružna ... istina je. Vidi kakve su ti obrve, ka u šimje, a justa su ti ka u Severine samo sa raširenim zubima.

- Pusti moje obrve, a za zube ću ja lako. Lipo u ortodonta, a ti ćeš, pari mi se, u dotura ča popravja vid.

- Znaš ča, da me sad pitaš ko je najlipji na svitu? – ne znan ča bi ti reka. Znan, znan ko je najdebji.

- Ma ima da te nema! Uostalon ča ti znaš?

- Pa da jemaš puno kili i da si ružna.

- Neću s tobom pričat. Nisi dorasta mojoj inteligenciji.

Uzmen van ja koji komad robe, pa proban za večerašnji tulum tako ja oblačin rebe koje mi je mati kupila u Zare, i

navlačin do kolina, a daje ne more.

Kad ono ogledalo se javi:

- Kako će ti moć kad su ti noge ka dva stapa debela. Za ne falit, moš u njiman tuć pa napravit sir i maslo.

Ja odmanen rukon, i uzmen druge kad ove zapnu na bokvima. A ča ću sad?

Kad ono ogledalo se javi:

- Naravno kad imaš bokove ka Slavonka.

Taman kad san pobisnila ka ris čula san da mi neko viče:

- Probudi se!

Kad ono to me mater budi i besidi:

- Spavala si kaaa medo.

Odma san vas se pitala – Je li ka medvid spava zimski san il zbog debjine? Sitila san se sna i uzela prve gače na koje san naletila. Pašu mi. Stala san isprid ogledala i rekla:

- Ko je sad debel? Gledaj i pati!

Kad ono čujen ja isti glas, glasić opet.

- E, da još nisi smotana. Prikjučer si prolila juvu.

- Ma čekaj! Jel ovo san ili java? Gače mi pristaju, nači je stvarno. Ča mi se onda javljaš? A i rekla san materi boje išta nego ništa.

- Ma ja tebe ne razumin! Samo si materi posla napravila. Sve mi pari da u toj glavi nima puno pameti

- Na koga ja gubin vrime? Govori ti moje ogledalo ča te voja. Meni je važno kakva san iznutra, a ne kako izgledan.

A vi moji judičujte ove riči:

Ne tratite svoje vrime
prid ovakin caklon, caklon sive boje.

Vašu sliku drži kao brime
dok prid njin vaše noge stoje!

Ne kudite ga ča sliku krivi

jerbo krivu je vide samo oni živi!
Svi mi živi,
dar smo Božje dobrote
pa odajmo po putu
bez sramote!

Bog nan je dao svakon svoju sliku.
Uz lipotu, dušu i tilo.
Molimo ga judi za to
dok nan tuče bilo!

Ostavjan vas, ogledalo i priču. Sad iden na tulum. Lipo
san se obukla i krenila kako san i naumila!

Paula Danolić, 4. razred
OŠ Marjan, Split
Mentor: Mara Popić

IVAN I LUCE

U to se doba teško živilo. Judi nisu jemali pinez pa su puno radili. Luce je bila iz takve fameje di je morala pomagat i čači i materi, a nikad se nije bunila. Luce je bila lipa divojka crnih očiju, a kose joj uvijek bile spletene u pletenicu. Na glavi je jemala šudar bili, dugu veštu, a na nogan gumene postole sa suknjenin bičvan. A bila je ona puno vridna, svako se jutro rano dizala i gonila bi ovce na pašu. Stinan je uvijek vraćala ovce na okup, skupjala bi alvazinu i nosila doma pa bi je stavila u dvor da bude ovcan suvo i teplo. Ka bi došla doma, o spize bi je čekalo malo kupusa, oli kumpira za izist. Poslin spize radila bi po kući, napravila bi posteju, pomela pod, unda bi u dvor prala robu u maštil na dasku. Pridvečer bi otišla u poje pomagat ocu. Tamo bi zalivala rasade pa bi okopavala kumpire di bi pod njezin mašklinun pucala zemja. A niko nije zna da ona sve to vrime misli na Ivana. Ivan je bija ribar i on je ima težak život. Svako bi se jutro diza u četiri ure i sa svojim bi kajičen iša u ribu, bacija bi šeraju, a ka bi je izvadija u nj bi se našle skuše, palamide, trute..., a ka bi izašlo malo sunca Ivan bi bacija u more galicu pa ka bi obotnica izašla iz rupe on bi je pogodija ostima i onda bi je stavija u krtol. Sve bi to poslin odnija na peškariju prodat, a ka bi doša doma lega bi umoran misleći na svoju Lucu. Iako su imali različite živote nji dvoje su se volili i svake večeri ka bi legli u posteju zaspali bi misleći jeno na drugo.

*Marea Biočić, 7. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Nađa Mikelić*

EMA

E, lipi moji judi, evo van se želim pristavit i reć dvi tri riči o sebi.

Zoven se Ema. Judi velidu da je to furešto ime. Jeman deset godin i gren u četvrti razred jedne lipe skule. Ta van se skula nalazi na najlipjoj rivi na svitu i to trogirškoj. Ona van ima više od sto godin, a još uvijek je lipa ka slika.

Svi govoru da san dobra divojčica. Jeman dugu kosu i modre oči ka moja mater iliti ka naše more. Nosin očale i sve dobro vidin. Mater mi govori da volin vodit računa o svemu, da san vridna, ali ponekad se jidi na mene jer san kurijožasta. Vidin ono ča triba i ča ne triba. Kaže da je podsican na svekrvu. Sestri i bratu san puno puta dosadna, ali znaden da me isto puno validu. U skuli san dobra i najviše volin prirodu. Stariji me pitadu ča želin bit kad naresten, a ja želin bit arhitektica. Klimadu glavon ka da sve ruzumidu, a u stvari nemadu pojma o pojmu, ča je to. Čudidu se kakva san, mislidu da san štreberica i da ništa ne radin osim učin. Ja volin i sport, treniran odbojku. Ponekad mi skoči živac, ali sve u svemu mislin da nisan loše dite, da san dite na mistu, baš onaka kakva dica tribadu biti ! Etoga, takva san van, kakva san, a ča moren vengo vas pozdravit. Adio!

*Ema Jukić, 4. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Mirela Medić*

VIKTORIJA

Zoven se Viktorija, ali me moji doma zovedu Vitorja. Jeman smeđu kosu i zelene oči. Usta su mi črljena, a nos malen. Visoka san na moju babu.

Sad bi van čakod rekla o mojemu karakteru. More bit da vi ne znate ča je to karakter. Nisan baš sigurna kako ću van to rastumačit. Za mene velidu da san ambicjozna. Ča je sad to? To van je kad nešto utuviš u svoju glavu, moraš i ostvarit. Ma nisan van ja baš u svemu tako zlatna! Jeman ja i drugu stranu medalje. Ta strana jidi moju mater, a i ćaću. Tvrdo glava san ka magare, jidin se za svaku glupost koju napravidu moji sestra i brat. Volin radit ono ča san zacrtala. Nekad san jidna i sama na sebe. Ča ću, takve san sorte i ne mogu se prominit. Eto, to san van želila reć o sebi.

*Viktorija Vukman, 4. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Mirela Medić*

ZAGORSKA MORNARICA

Oni su veseli, društveni, prijatelji, plesači, svirači, pivači, jednostavno jedinstvena ekipa. Oni su Zagorska mornarica.

Peta mi je godina života, dida govori: "Dolazu mi prijatelji. "Neš ti, uvek u našu kuću. Ali, judi moji, sićan se da je nastala šušur jer dolazi Admiral, njegov zaminik, sigurno i neki veliki ratni brod na Drvenik. Baba i ja (ženski dio familije) mora seliti ća. Pitan didu zašto, a on mi odgovara: "Ala, ala, ništa te nisan pita." I posli par dan vratimo se baba i ja doma. Dida promuka, osta bez glasa, oči mu ka ferali, leži, triba ga ličit, drži se za drob i puše. Tako počne prva priča koju san čula o štaciji Drvenik Mali. Iskrcaje se provišta, uru trajekt stoji i čeka, a barba Novina gura karijolu ka da je rođen s njon. Isprid kuće trka ko će prije uvatit misto za spavanje. Jedino barba Krojfi smi leć na babinu posteju, a drugi - neka se snađu. Ma, njih nije ni brige ko će di oko ubit. O kuvanju priča traje uru do dvi. Sve mi se čini da je ovi babin špaher mali jer jadni moraju kuvat svake dvi ure. Dida govori da su se kovali samo "dalmatinski" specijaliteti: patka, mlinci, češnjovke pa kupus pa juva i meso di se meso poji odma, a juva se popije ujutro posli bele, da se rekuperaju. Nisan znala šta su "tekuća pitanja" dok nisan naresla. Dida je uvek govori da su imali

tekućih problema, ali pomoć iz Zagorja stiže odma - riješi ga Cigla s novon pošiljkon. Išli su van moj dida, Cigla i Admiral s didinin brodon vatat lignje. Malo posli admiral viče: "Cvejo, Cvejo!", "Ča si uvatija?" pita ga moj dida. "Grunt, grunt", odgovori Admiral. Dida, grintajuć, počea dizat sidro i mrmlja: "Ti ćeš meni grunt u Dalmaciju vatat! Najdraže mi je bilo kad su nan donili kozu. Bila je u sanduku s velikin rozin fijokon i natpison: Didi za radost, a dicit za mliko. Bidna koza, kad je vidila di je došla, tila je počinit samoubojstvo. Skočila je u more pa su je mornari s trajekta vadili. Ali to bi bilo ništa da koza sutradan mater nije postala. Dida nije da da koza i jare ostanu pa smo Snježanu (kako smo je nazvali) morali dat na selo.

Putuju oni od Barkolane, Mrduje, Komiže, grade svjetionike u srcu Zagorja, a i sidro su tamo bacili. Ma, za ne virovat! Pa onda idu sabori, pa Vincekovo, pa fešte, pa... I ne mora više postojat razlog da se nađu - izmislu ga oni i sami.

*Josipa Vukić, 7. razred
OŠ Petar Berislavić, Trogir
Mentor: Slavica Rožić*

STORO MRIŽA

Stoji mriža u kantunu i čudi se koliko je putih muore vidila. Penso ona na druge lipe, nove mriže i kako već ona nijeće puoć u muore. Žali za brodima u kojima je lipo stola. Duoša je don za puoć u ribe, a ribori se mislidu koju ćedu mrižu vazijest. Ovamo stoji mriža lipa, nova, a na drugu bondu stora i zakarpjena. Pomirila se ona sa tin da je duošla boja. Ribor grije pomalo prema njuoj, vazimje je i grije pud broda. Mlodo mriža stoji inkantona. Zno ribor da ča je starija mriža tuo je boja. Vadi ribor mrižu karcatu ribe, kuntenat kako da in nimo kraja. Provjo storo mriža mlodoj: I ti ćeš jednega dona bit ala mene. A zno ona da još uči.

*Vincent Šepić, 6. razred
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad - Hvar
Mentor: Ivana Belić*

GALETINE

Ne, nisu naši stori bili škrti, kako se potvoro nos Bročane. Bili su šparenjuoži i neka su bili siromasi, uvik su ništo imali u sakrietu za nenodone prijateje i špežote.

Tako je jedonput mater spriemila škatulu galetinih u armerun iza lancunih da ne nojdedu dica. Galetine su za počastit kogaguod (ne koga bilo) kal duojde u vižite.

Nojstarijo ćier, Dina, ponala je mater kako sakrije škatulu.

Znala je dobro da je ne smi dirat, ali glodne oči nisu muogle gledot u tu divotu i prsti su somi otvorili škatulu.

Uziela je jednu galetinu i zavećala se da već nieće. Ali sutradon opet ni muogla odoliti.

Govorila je somon sebi: „Nieću više, gruom me ubi!“ Zavećovala se i somu sebe ružila, ali galetine su je momile iz armeruna i ona bi se zakliela da su some izahodile iz škatule i nudile njon se i ona hi je jila... jila.

A baš tuo popuolnie na vrota se prizento šjor Košta, paruon ol vapura. To je fini čovik kojemu ne fali ni tičjega mlika, ali koji se denjo svakoga, po di nieće svuoga prijateja iz ditinstva, Dininega oca.

Mater mu se obradovola: „O, šjor Tonči, šjor Tonči, pasajte naprid. Drago mi vas je vidit, sal ću ja zvat Matu, bi se iša malo naslonut jer je ol jutra kopa.“

Šjor Košta ni ti dat da se Motu budi. Ali mater je rekla da mu je već ura za ustati se. Uto je i Mote indivino na vrotu: „Eeee, Tuonči, prijateju muoj, dobro mi duošo, kako si“, pozdravi je Tuončeta.

„A će vo? Kako vo nimo ničega na stolu. A, Momica! Doj vamo ... obid, vino, vodu, moća“, zapovidi je ženi.

Žena se inšenpijala i uzlepečala. Ni znala će bi pri ponudila, kafu, bevundu, pršuta, sira ... Kal ni ti ničega, jerbo da je već obidvo, pridložila je:

„A, morate bare suzu prošeka gucnut i usupat dvi galetine.“

Šjor Košta je olgovori:

„Ala, onda galetine i prošeka, toliko da se već ne ludiš.“

Išla mater u komoru, prima armerunu i prpo ... prpo, duokle ni nošla onu škatulu. Ništo njon se čini laguhna. Otvoro je i ostane inkantona. Škatula prozna.

Ča će sada? Znala je ona ko je to skroji.

„A, Dina, brzo, vamo dojd. Brzo, vraga izila da izila u svakon gnjidi! Oprosti mi Bože, ča na mene čini govorit!

Obružit ću se isprid čovika. Evo ti pineze, poj u stari otel i kup druge galetine! I da si pri vamo nego tamo, a posli ćeš ti meni ogrist! Ulovit ćeš ča te gre, ovega mi zlamena“, lampala je očima prima ćeri.

Dina je polbila pineze i zatrkala se pul puorta. Ma čo trkala, letila. Donila je galetine i sakrila se dokle materi paso prvi jid. A onda je, za ulizat se, počiela fregat skale.

Fregala hi je, fregala, dokleguod nisu bile čiste ko sunce. Kal je mater ugledola skale kako se bilidu, ni imala kuraja za kaštigat ćier, nego njon je rekla da to već nikal, i za nikal, ne bi učinila jer da nieće drugi put vako lišo pasat.

*Kristina Bartl, 6. razred
OŠ Pučišća, Pučišća - Brač
Mentor: Maja Ćapin*

NONA I BERA

Ispričat ću van ništo obo mojuon noni, kal je ona bila mola, i kako se živilo u njezino doba.

Ni van onda bilo ko danas. Ni bilo ni televizije. I će su onda judi činili!? Okupjali su se u fameji i jedni s drugima razgovorali. A puno putih ni bilo kal razgovorat se. Uvik je bilo lavura i vajalo je hodit za poslon, bez prigovora.

Moja nona, njezina fameja, imali su Slatine, to je jelna gora na muoru. Kal su dica hodila u Slatine, ni ni tamo vej kako je bilo, u današnje vrime tamo je ugostitiejstvo, nisu hi vozili autima. Je mogo te odvest taksi, baš! Ne, ne, hodilo se na konjima ili na mazgami. Sa svake stronie samora bi se stavilo po kašetu od višonj i u njima bidu sedila dica, veće njih. Mlaji su sedili na starijima. Otac ili nuono bi sie intrešije, meju dvi kašete i goni konja.

Tako su u moje none imali jednu kobilu Beru. Jedon put, a bilo je lito, užjahola nona i njezina sestra na Beru. Kobili su pol riep i okolo riepa nasrćole muhe i nervožitale je. Kako je beštija mohnula riepuon, tako je moju nonu i njezinu sestru rasprtila i razbocila u smrič. Da van je to bilo vidit kal su izošle iz smriča! Bile su sve izgrabušone i isfrižone, pogotovo po nogami.

Nona se sidila i nagovorala oca: „Moća olma vu Beru prodat.“

A govori njen sestra: „Ma niećemo, ni ona zla, a ni ni kriva da su njen duošle muhe. Ne smimo je prodat jer nan ona puno služi. Služi nan za nosit drva, je tako... za orat... za užjahot kal se umoriš! I će bismo mi bez Bere!"

I tako je Bera ostala. Za rej pravo, ni otac ni misli prodat Beru, ni non život sposilo to će je sestra govorila. I moja je nona do malo vrimena zaboravila kako je Bera bila razbocila u draču i kako je ona ograbušala noge. Ma Bera ni nikal zaboravila kako je nona tila prodat. To non je zapontila. Čin bi non se nona približila, Bera se počielu hulit. Širila je nuozdrve, kopala kopiton ispol sebe, zabacivola glovuon, strahota je to bila za vidit! Nona bi olma utekla, jer da ni – Bera bi počielu hizot. Inšoma, vej nona ni užjahola no nje.

A vajalo je duoć u Slatine i iz Slatin! I da nisu imali jednu ugotu Muoricu, hodila bi nona nanoge. A ovako – jahola je na Muorici. Put u Slatine i iz Slatin veće je duro, ma je bi sigur. Diguol bi se Muorica zakapricjala i ukopala u mistu. Ne bi se pomakla da non doš Boga!

Možeš ti nju badot, turnivat, loskat, strašit, činit ča te voja. Ona somo obrne glovu, njenka te ne gleda. A kad non paso kapric, soma se uputi i grie naprid. Nona se nikad ni žardala potužit na Muoricu, da non ne bi palo na zlo, ko s Beron.

Tako van je to nikad bilo. Živilo se bez puno piniez, a opet lipo. Dica i njihovi roditeji puno su rodili u gori. Ni bilo piniez za školovot se. Sve će bilo važno dica su naučila u kući, a nojveće i nojvažnije – kako bit čovik.

*Petar Novaković, 4. razred
OŠ Pučišća, Pučišća- Brač
Mentor: Fani Nižetić*

MOJI DIDE

Ja san, ka i svaki unuk, puno volija svoje dide.

Jedan je moj dida bija iz Seget Vranjica. On mi je bija did s materine strane. Zva se Ante i bija je pitur. Na svoje livo oko deboto nije ni vidija, ma mu to ni smetalo da u zadnjoj godini svog života kupi brodić na Korčuli. Odlučija je sam dovest brod s Korčule do Vranjica. Cila se familija bojala za nj, al je na sriću doša živ i zdrav doma.

Ima je problema sa srcem i često mu se stvarala voda u plućima i na drobu. To mu nije smetalo da se uvik sa menom zeza i moran reć da je bija odličan dida.

Jednog dana je iša, ka i svaki, na balote i kad je poša itnit balotu, samo je poletija za njon. To se dogodilo u parku u Trogiru, a hitna je došla za 20 minuti. Bija je na mistu mrtav. To je bija strašan šok za cilu familiju. Ima je samo 63 godin i moga je poživiti bar još koju godinu.

Ponosin se šta san njegov unuk jer je on najbolji čovik kojeg san upozna.

Moj drugi did je s ćaćine strane. Zva se Marin i bi je pravi Slatinjanin. Čak se i rodija u nekoj staroj slatinskoj kući. Bija je pomorac i posta je legenda firme Brodospas. On bi bija na

brodu šest miseci i kad bi posla pismo s broda u prvi misec, došlo bi najranije krajem drugog miseca. To pismo je bija jedini kontakt koji je on ima s familijom u šest miseci.

Prije dvadeset i nešto godin iša je u penziju, ali je još par godin iša na brod. Kad se ostavija broda, počea se bavit svim i svačim. Svi vrti u okolici su bili obrasli, a on se nije smirija dok nije sve uredija. Bra je masline, sadija patadu, kupus, ora je i sve te stvari. Svi koji bi prošli kraj njegova vrta, govorili bi mu da mu je vrtal ka apoteka.

Moj je dida bija poznat po svojoj dobroti i po svom smislu za humor. Uvik se sa svima zeza. I sa starima i sa mladima. I za svakog je ima dobru rič.

Prije dvi sedmice diga se u šest ipo, ka i svaki dan, skuva kavu, okinija misec na kalendaru jer je bija prvi desetog, upalija je traktor i zamava mojoj babi. Nakon deset minuti bija je mrtav! Šok! Još niko ne more virovat. Još nismo došli sebi.

Ponosan san na svog didu kakav je i ko je bija i da budem upola ka on, bilo bi dobro i bija bi sritan.

Moji su didovi najbolji na svitu!

*Anton Balić, 8. razred
OŠ Slatine, Slatine
Mentor: Marina Ležaja*

MOJ DIDA

Moj je did umra kad san se ja rodila, a baba je još živa. Svi u familiji su dosta govorili o njemu pa se osjećan ka da san ga i sama dobro poznavala.

Didov život su bile gajeta i mriže. Volija je more i bija je odličan ribar. Predvečer bi bacija mriže i ujutro bi se rano diga da ih izvadi i donese doma ribe. Baba bi ribe očistila i nosila na peškariju prodavat. Navečer bi on do kasnih uri vata lignje, upalija bi feral i gušta na bonaci ka nigde na svitu. Uvik je govoriya kako mu je to sve šta mu triba u životu.

Baba i on su uvik nešto radili. Njegov je posal bija donit spizu i napravit muške posle po kući, a babin je posal bija sredit kuću, skuvat ručak i čuvat dicu. A imali su četiri sina koja je tribalo priranit i odgojit. Nije bilo lako ni didu ni babi. Dida bi uvik sa sobon poveja i jednog sina na more da ga nauči brodskim poslima i da ga nauči da zavoli more.

Dida je jema i dosta maslin, u njih doma je uvik bilo pravog ulja. Kad bi došlo vrime za brat masline, svi bi se okupili i zajedno išli u maslinik. Bilo in je lipo jer su se družili i jer su bili svi skupa.

Prije nego je dida umra, podilija je svoju zemlju na svoje sinove, svaki je dobija ili kuću ili zemlju na kojoj može sagradit kuću. Ostavija in je i svoj maslinik, a jednom je sinu mora ostavit i svoju gajetu koju danas svi zajedno koriste. Moji stričevi i moj otac nikad neće zaboravit ono čemu ih je učija moj dida – da vole i žive od mora!

*Karla Franić, 8. razred
OŠ Slatine, Slatine
Mentor: Marina Ležaja*

MOJA BABA I MOJ DIDA

Moj se dida zva Božidar, al smo ga svi zvali Boško. On mi je bija dida s materine strane. Živija je u Trogiru u kući koju je sam sagradija. Rođen je 12.02., na isti datum ka i ja, tako da je moj did točno 50 godin stariji od mene.

Radija je u škveru, ovom trogirskom, al je rano iša u penziju pa je puno radija po kući. Bija mi je najdraža osoba na svitu. Bila sam pretužna kad je umra 2007. godine u 57. godini od raka pluća, misec dana prije naših rođendana.

Didova žena se zove Milica. Rođena je prije 60 godin u trećen misecu. Ka mlada radila je u *Prime* i prodavala kravate i razne veštite. Kad joj se firma raspala, radila je u Splitu u *Planet obuće*, a posli je jedva dočekala penziju. Sad živi u Trogiru i drži apartmane.

Dida i baba upoznali su se u autobusu kojim je baba išla od Kaštela, di je tad živila, u Trogir na posal. Kad su se vinčali, baba je rodila prvo moju mater Maju, a posli i mog ujaka Franu.

Kad je did umra, najveći stan u kući je ostavija Frani, a apartmane još uvijek vodi baba. Meni je dida ostavija puno ljubavi i ne znan kako bi bez njega naučila spavat. Drago mi je šta je baba još živa jer me čuva i voli ka oči u svojoj glavi.

*Magdalena Mauko, 8. razred
OŠ Slatine, Slatine
Mentor: Marina Ležaja*

KOKOŠKA

Bilo j' to davno. Dobro, ni bilo baš tak jako, jako davno! Dan je bio lip, sunčan, ko stvoren za stvarat njevakve fraščike. Brat i ja krenli smo tak na selo, našoj babi i študirali šta b' se tam mogli igrat.

Od svi ludorija koje s' nam se vrt'le po tintari, nikak nismo mogli odluč't šta ćemo s' igrat. Ondak je brat kazo!: Ajdmo nateravat kokoši po dvorišću. Ajdmo! - kazo sam, i njevak mi bilo drago, jer baš sam i sam 'tio nješt nateravat, al nisam znao šta'b nateravo. Otvorli smo vrata kokošinjca, a kokoši s' stale prhat i letat iznad nas i svud naokolo, ko' da s' kak bi kazli, poludle. Eeeee... pa je, uplaš'li smo se mi, kak se neb' uplašli.

Kad se sve to malo smir'lo, ta prašna, perje i galama vidimo mi u dnu kokošinjca jednu kokoš, zadnju. Bila j' njevak, kak' bi kazli drugč'ja, njevakva musava, piknjasta il' kakva već. Gledamo mi nju, gleda ona nas i odjednom, ajd u velku frašč'ku, izleti iz kokošinjca preko nas, mi za njom, vam tam, gor pa dol pa opet vam tam, vam tam... ali se ona ni dala uvatit. Bo'me, bila j' mudra i kak bi kazli, prefrigana...! E, al ondak se tu stvor'jo komšijin terijer i jerume, kad je on stao lajat i trkat i ubrzo ju je, kak bi kaz'li zauvik smir'jo. Nema više Piknjaste; kazo j' brat. Nema - kazo sam tužno - i nismo trebali naganjivat te kokoši. Da nismo, neb' se tak završlo. Šut'li smo dugo i jedan drugom u očima vid'li suze.

*Stjepan Iharoš, 6. razred
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica
Mentor: Draga Vranješ Vargović
Udruga za promicanje autorske priče i pripovijedanja - Pričalica,
Virovitica*

PRIČIGIN

Sečam se toga dneva kak da je fčera bilo. V škole smo imali hrvacki. Nastavnica nas je prosila nek napišemo priču za natečaj. Nesem znala kak započeti. Posle par minuti v glave mi je sinolo. Bom pisala o kraljevstvu v kojem je živela princeza Miranda. Maštala sem se više i više. Zutraden sem predala priču. Saki den sem vežbala pripovedati priču. A onda so stigli rezultati natečaja. Prešla sem ali i si drugi čije so priče bile poslone. Bilo je veliko veselje, a posebno za mene. Pozvani smo v Split. To bo moj prvi sastanek z morem. Nigdar ga nesem vidla ni bila na njemu samo sem ga zamišljala, slušala o njemu, gledela ga na televizije. Sada bo senja postala zbilja. Rezultati so nas se terali da još više vežbamo pripovedati priče. Dnevi so polako prehađali. Si smo jedva čekali da dojde dvadesetšesti ožujek. I došel je te dnev. Krenoli smo jako rano ali neje nam se bilo teško dići. Sunce je još spalo, a mi smo već bili daleko od Virovitice. Ne faljelo smeja i šali. Putovali smo jako dugo, a nestrpljenje je raslo dok najemput nesmo pred seboj vidli more. Bila sem jako srećna. Dok smo došli v Split mam smo išli v Kazalište. Za vreme nastupa držali smo palce da se dobro prejde. Posle nastupa si đaki i njiovi učitelji išli so v restoran gde smo fino jeli i pili soka. Rastali smo se od nove

prijateljev koje smo tam upoznali. Otišli smo se šetat na rivu i v grad, a od Grgura Ninskog smo zaželjeli želju. Šetali smo se uz more, a mene z lica ne zišel smej. Te put sem prvi puta dirala more i osetila da je slano. Jeli smo sladoleda i kupovali vu velike dučane. Raj za nas dekle. Se je brzo prešlo i doma smo došli kesno v noći. Mislila sem kak je istina da se kaj je lepo kratko traje. Nigdar ne bom zabila Splita i bom moj sastanek z morem pamtila zanavek. Ta slika ostaje zanavek v mojem srcu. Ne bi još vidla more da nesem napisala priču za Pričigin. Sada saki den gledim seriju Larin izbor, sečam se Splita, a nastavnica me više ne zove Dijana nego Miranda kak princeza z moje priče koja me je otpeljala v Split, moj najdrakši grad.

*Dijana Ivančević, 7. razred
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica
Mentor: Draga Vranješ Vargović
Udruga za promicanje autorske priče i pripovijedanja - Pričalica,
Virovitica*

ZALJUBILA SAM SE...

Bilo je ljeto. Završila sam sedmi razred sa željenim prosjekom i odlučila zaboraviti na školu i probleme. S prijateljicama sam posjećivala bazen, smijala se i uživala u slobodnom vremenu. Jednog popodneva sjedila sam uz bazen i razgovarala s prijateljicama. Ugledala grupicu dječaka dobrog izgleda. Jedan od njih, gledao je mene. Osmijehnula sam se. Uzvratio je. Sretnija ili bezbrižnija... svakako u dobrom raspoloženju nastavila sam razgovor. Odjednom sam iza svojih leđa začula muški glas. Okrenula sam se. Ugledala sam dečka s čijim sam se pogledom susrela. Pružio mi je ruku i rekao:

- Borna!

Pružila sam mu ruku i veselo izgovorila:

- Dora, drago mi je!

Pozvao me na sok u bar na bazenu. Pristala sam. Smijali smo se i razgovarali. Pozvao me na prvi koncert svoje rock grupe koji će se održati za nekoliko dana.

- Zašto ne?!

Došao je dan koncerta. Cijelo poslijepodne sam smišljala što ću obući. Odlučila sam se za omiljenu kratku haljinu i razvezane starke. Povala sam sa sobom Nelu, najbolju prijateljicu. Stajale smo u prvom redu. Borna mi se tijekom nastupa nasmiješio. Svirka je bila odlična. Kada je sišao s

pozornice, odmah me došao pozdraviti. Čestitala sam mu na svirci jer bio je izvrstan. Nakon toga smo još dugo hodali gradom i razgovarali. U jednom trenutku smo zastali. Šutjeli smo, a onda sam osjetila Bornine usne na svojim. Odstupila sam. Nisam ga dovoljno poznavala i nisam bila spremna na njegov poljubac. Na veliku sreću ponovno je započeo razgovor kao da se ništa nije dogodilo. Razmijenili smo brojeve mobitela i rastali se. Te večeri dugo sam, razmišljala o njemu njegovoj tamnoj raščupanoj kosi i predivnom osmjehu i napokon sretna zaspala. Probudio me zvuk mobitela. Dobila sam poruku. Bila je njegova. Poželio mi je dobro jutro. Dopisivali smo se. Nisam mogla prestati misliti na njega. Izašli smo još nekoliko puta. Saznala sam mnoge stvari o njemu. Pohađao je prvi razred gimnazije, bio je gotovo uvijek nasmijan i jako lijep, meni prezgodan. Obožavala sam provoditi vrijeme s njim, sve dok me nije povrijedio. Jesen je već bila na odlasku. Stigla je Bornina poruka. Počela sam veselo čitati, a završila u suzama. Napisao mi je da sam lijepa i jako draga osoba ali da nismo jedno za drugo. Srušio mi se cijeli svijet. Danima nisam napuštala sobu, osim kada bih morala na nastavu. Više nisam bila najbolja učenica u razredu, a nije me za to bilo ni briga. Željela sam samo opet biti vesela i nasmijana Dora kakvu su svi poznavali, no koliko god sam se trudila, nisam uspijevala. Prošla je zima, a na mojem prozoru ponovno je zasjalo prekrasno, proljetno Sunce. Uz Sunce i cvrkut ptica zapjevala sam i ja. Ponovno puna samopouzdanja svom odrazu u ogledalu poklonila sam osmjeh i veselo napustila kuću. Za Bornu me nije bilo briga, jer... On me ne zaslužuje!

*Lara Mandić, 7. razred
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica
Mentor: Draga Vranješ Vargović
Udruga za promicanje autorske priče i pripovijedanja - Pričalica,
Virovitica*

DOGODOVŠTINE V MOJE VULICE

Bilo je toplo pramaletno ranje. Moja seka se prebudila i bečala jer je zgubila dudu. Mama se digla kaj bi ju našla...kad odjempu-bum, tres... Nekaj je lupilo i cela se hiža zatresla. Mama je štela videti kaj se to događa. Jako se je iznenadila. Auto se zabil v našu hižu. Za volanom je bil stareši čovek. Bil je bogec se splašpen. Moji roditelji i si susedi zišli so na vulicu. Posle je došel crveni križ i milicija. Z čovekom je bilo fala bogu se vrede. Zvinol se je zbog sega makar on neje bil nikaj kriv. Jena se žena zabušila v njegov auto, a on v našu hižu. Posle ga nigdar više nesmo nigde sreli. No mojemu pripovedanju tu ne kraj. Ne prešlo ni jeno leto, a pak se je nekaj dogodilo.

Na kavu k nam je došla mamina pajdašica. Dok so one v miru pile i pomalo ogovarjale i pripovedale jena druge kaj ima novoga opet bum, tres... Mam se čulo i nekakvo kokodakanje. Kaj je pak, kaj se dogodilo rekle so v isti mah? Pošle so mam k obloku da vide kaj se događa. Čuda li velikoga, kokoši frcajo po zraku. Jena je žena v svoje prikolicе vozila kokoši i piščence, naletela na grabu i prikolica se prekopitnola. Bogice kokoši letele so sakud okolo. Okupljali so se više si susedi i smejali. Moja je mama pomogla žene da se smiri, a onda viknola

susedu: “Ej, Matek, ti za dva tjedna imaš svate pak zato mam počni loviti kokoši. Boš imal za juvu mesa.”

Priznam da mi je baš lepo i zanimljivo živeti vu Štrosmajerove vulice. Stalno se nekaj događa. Ili se nešće z autom zaleti v hižu ili pak najemput dobiš bez penez kokoši kuliko ti srce želi. Morti jenga dneva z neba dolete i svemirci. I nek mi nešće veli da se čuda ne događajo.

*Ema Sajfer, 6. razred
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica
Mentor: Draga Vranješ Vargović
Udruga za promicanje autorske priče i pripovijedanja - Pričalica,
Virovitica*

DODATAK

MASLINA JE NEOBRANA

PAULA: Misec je studeni ili jedanaesti kako ga zovu na našeme otoku. To je misec kad se beru masline, a moj van barba uvik počme brat petnejstega u tom misecu.

IVAN: Jooo, ča mi ni drago poč u masline.

LUCE: Ča ti je, ča grintaš?

IVAN: Ma, majko ne gre mi se.

LUCE: Greš i to je kanata.

JULIA: Neš se svojim furbarijama izvuć.

PIJER: Ala, gremo, nesta dana. Svi gremo i njanci riči da nisam ču.

IVAN: Ma ko će slušat onu tvoju sestru. Kad se navije nezna fermat.

PIJER: Mali kuco i hodi!

(Stigli su u masline. Beru masline.)

MARINA: Ivanee, dodaj mi saket!

IVAN: Eno, već je počela... (rugajući se) Učini mi bokun...

MARINA: (Upada mu u misli) Da ne zaudobin, učini mi

bokun bevande za napit se.

IVAN: Ča san van reka, Ivane ovo, Ivane ono. Sa ću ja uvatit maglu, pa nek je oni pitaju.

LUCE: Jopet je oni uteka, aaa čut će me.

PIJER: Ovega puta ću mu ja zapivat. (Ljutito)

JULIA: Ala, fermajte, pa uvik uteče.

IVAN: (Dolazi) Ča je, oli san ča propusti?

JULIA: Brate, ne zafrkaji, moglo bi bit šerenadi.

PIJER: Gremo doma, vaja još ovo pribrat u konobi, a tiš me čut doma.

IVAN: Ma kako ne razumiš da mi je dosadno i ne moren slušat tetku. Uvik isto izuvida.

LUCE: Ala, ala, fermaj, to ni u redu. Takva je i ča sad. Bokun pritrpiš i gotovo.

JULIA: Ni to svaki dan, moreš izdurat ka i mi.

PIJER: Jopet nan i pomože i moreš pritrpit dok se masline ne poberu.

MARINA: Ča san se umorila i spotila, jedva čekam ništo izist.

IVAN: Ča san van reka. I tako van je svitu moj svaku godinu. Ja san van taki kaki san i ne moren sa prominit, ka ni moja tetka.

PAULA: Ka ča reče Ivan, tako van je svake godine, a ja moju mater ne moren prominit. Moja je, taka kaka je i ja je volin. Adio van i vidimo se nikon drugon prilikon.

*Prema priči Mladena Zlendića (Ča-more-judi, 2009),
učenika OŠ Grohote, Maslina je neobrana - igrokaz je napisala i za
izvođenje na dječjem festivalu pričanja priča -
Pričan ti priču - Dječjem Pričiginu 2011, pripremila
Maja Blagaić, učiteljica glazbene kulture u OŠ Grohote*

ĆAKULA

IVAN: Jo meni, ženooo, di si? Vamo hodi. Puknut će mi srce od straja.

JULIA: Ive moj, ča ti se dogodilo? Gospe moja, inkolpat će ga. Evo ti bokun vode da dojdeš sebi. Ča ti je, govori više?

IVAN: Iša san put doma i odjednom kraj grobja izleti viščica.

JULIA: Ma kakva viščica, Bože prosvitli ga. Ča to govoriš?

IVAN: Lipo sam ti reka, VI-ŠČI-CA. Stvorila se prida me, raščupanih vlas u biloj spavaćici. Umra san od straja.

JULIA: Ive moj, ja te puno volin, ali s tebon ni sve u redu.

IVAN: Ajme, sad san se sitija. Je san šempjast. Pričaju judi po selu da je kuma Luce meštra Pjera porebambila i da digod šeta u snu.

JULIA: Evo je baš gre put nas. Sa` ću vidit je li porebambila ona ili ti skupa s ćakulan u selu. Evala kuma Luce. Ča ima?

LUCE: A koja je ura? Nima mi Pjera.

JULIA: Šest uri ujutro. Bi` će ti Pjer iša u poje.

LUCE: Otkad se u noć gre u poje.

JULIA: Ma kuma Luce, je si ti dobro? Šest uri je U-JU-TRO.

LUCE: Ča je, oš reć da san luda, vi ste svi mačani.

PIJER: Rusulice moja, evo me. Jesi popila lik?

LUCE: Ludega svita i moj Pjer je porebambi.

IVAN: Kuma Luce fermaj, pripala si me.

LUCE: Di si ti mene vidi?

IVAN: Prid zoru si šetala po grobju u biloj spavačici.

LUCE: Ja?!

IVAN: Ti?!

LUCE: Eto, to su čakule malog mista, rekla – kazala. Ma ne šetan ja, vengo kuma Marica.

JULIA: A zašto ti triba lik?

PIJER: Pije lik, jer je bokun počela zaboravjat. To dojde s godinan.

LUCE: Da ću ti ja godine, toware stari. Oli je zabranjeno zaboravjat.

PIJER: A ni, ni.

IVAN: Eto, judi moji čakula spaja, ali i razdvaja. Zato, pamet u glavu, naša štorija je sritno skončala, ali više puti izgubite prave jude koje volite i koji vole vas.

*Igrokaz napisala i za izvođenje, na dječjem festivalu pričanja priča
- Pričan ti priču - Dječjem Pričiginu 2012, pripremila
Maja Blagaić, učiteljica glazbene kluture u OŠ Grohote*

SADRŽAJ

POEZIJA

OŠ Bol, Bol - Brač	
Moje molo misto, Stela Marinković, 5.r.	11
<i>Mentor: Nada Okmažić</i>	
OŠ Bol, Split	
Haiku o jeseni, Marina Medić, 4.r.	12
... I još jedan, Marina Medić, 4.r.	12
Maškare, Laura Vukušić, 4.r.	13
<i>Mentor: Blanka Ljubenkov</i>	
OŠ Brda, Split	
Gori... Gori, Dora Borić, 7. r.	14
<i>Mentor: Dijana Mišetić</i>	
OŠ Dobri, Split	
U momen Splitu, Marina Bočina, 8.r.	16
Friži, Petar Crmarić, 8.r.	18
<i>Mentor: Mary Brkljača</i>	
OŠ Grohote, Grohote	
More, Luka Blagaić, 3.r.	19
Moj dragi škoj, Marjan Blagaić, 3.r.	20
Moj škoj, Izabella Cecić, 3.r.	21
Moj lipi škoju, Magdalena Sinovčić	22
<i>Mentor: Jasminka Škeva</i>	
Prvi snješko, Toni Grbić, 4.r.	23
Šolta, Modesty Leu, 4. r.	24
Plivarica, Josip Mladinov, 4.r.	25

Šolta, Magda Sule, 4.r.	26
<i>Mentor: Senija Nejasmić</i>	
More, Klara Elezović, 7.r.	27
Tamo u poju, Klara Elezović, 7.r.	28
Stara maslina, Marina Sinovčić, 5.r.	29
Ca me čini sretnomi, Marina Sinovčić, 5.r.	30
Snove sniju stari maslinici, Antonja Vidan, 7.r ..	31
<i>Mentor: Mirjana Stanić</i>	
OŠ Jesenice, Dugi Rat	
Jesenice, Zlatka Ivanišević, 7.r.	32
<i>Mentor: Andrija Petrina</i>	
Soparnik (" Poljička pizza"), Vladimir Tomaš, 7. r.	
.....	33
Moje malo misto, Matij Naranča, 5. r.	36
Misto moje malo, Krešimir Trgo, 5. r.	37
Jubav dide i babe, Ana Zečević, 5. r.	38
<i>Mentor: Renata Kovačić</i>	
OŠ Kneza Branimira, Donji Muć	
Jesen na škoju, Tomislav Granić, 5.r.	39
<i>Mentor: Draženka Vlastelica</i>	
OŠ Kneza Branimira, Donji Muć-PŠ Brštanovo	
Jutro u mom kraju, Nikolina Stričević, 8. r.	40
<i>Mentor: Silvana Maganjić</i>	
OŠ Komiža, Komiža	
Sveti Mike, Antonio Ivčević, 6.r.	41
More, Bepo Ivčević, 5.r.	43
Moj kucin, Petar Ivčević, 7. r.	44
Primaliće gre, Marija Kučić, 5. r.	46
Tunj, Andre Marinković, 7. r.	47
U sarcu modrine, Petra Martinis, 6. r.	48
Ribor i more, Lucian Vetma, 5. r.	49
Teško ti je danas imat dvonaste, Marija Vitaljić, 5. r.	
.....	50
<i>Mentor: Ljiljana Petrić Mardešić</i>	

OŠ Lučac, Split	
Jubav, Vito Aschero, 4.r.	51
Zvizde, Marija Bilobrk, 4.r.	52
Ča judi rade, Petra Cikojević, , 4.r.	53
Moja meštrovica, Josipa Novak, 4.r.	55
Jubav s interneta, Ema Škare, 4.r.	56
<i>Mentor: Nikica Sikirica</i>	
OŠ Marjan, Split	
Ča-more-judi, , Paula Danolić, 4.r.	57
Ča-more-judi, Mia Morača, 4.r.	59
Ča-more-judi, Maria Klara Praničević, 4.r.	60
Ča-more-judi, Nika Tintor, 4. r.	62
<i>Mentor: Mara Popić</i>	
OŠ Petar Berislavić, Trogir	
Šime berekin, Nikolina Bešić, 7.r.	63
Moja đirada, Karmela Ciciliani, 5.r.	64
Zeman zime, Petra Petrić, 5.r.	65
Štorija trogirskog barbe, Barbara Tomaš, 5.r. .	66
<i>Mentor: Nađa Mikelić</i>	
Volin ga, Josipa Vukić, 7.r.	67
Srića, Josipa Vukić, 7.r.	69
<i>Mentor: Slavica Rožić</i>	
OŠ Petar Hektorović, Stari Grad - Hvar	
U poje, Luka Franković, 6.r.	70
Moje molo, molo misto, Antonija Roić, 6.r.	71
<i>Mentor: Ivana Belić</i>	
Ni kad i ni šoldih, Andrea Moscatello, 8.r.	72
Galebi, Toni Petrić, 5.r.	73
<i>Mentor: Leana Fredotović</i>	
OŠ Petra Kružića, Klis	
Tvrđavo stara, Zorana Didović, 7. r.	74
Molitva lozi, Zorana Didović, 7. r.	75
Babin krov, Sara Kalinić, 5. r.	76

Rič, Dora Meštrović, 7.r.	77
<i>Mentor: Valerija Mlačić</i>	
OŠ Pučišća, Pučišća	
Koluri škoja, Anamarija Arbunić, 5. r.	78
Modro i žuto, Lana Jašić, 5. r.	79
Jugo, Katarina Eterović, 7.r.	80
Jutro, Elena Kusanović, 7.r.....	82
<i>Mentor: Maja Ćapin</i>	
OŠ Slatine, Slatine	
Lipo moje, Paula Domić, 6.r.	82
<i>Mentor: Marina Ležaja</i>	
OŠ Split 3, Split	
Dervenik Veli, Laura Bošnjak, 8.r.	83
Jematva u sićonju moga nonota, Maja Danijelović, 8.r.	85
Portili su furešti, Maja Danijelović, 8.r.	87
Ponistra moje none, Maja Danijelović, 8.r.	89
<i>Mentor: Katarina Piveta Vidučić</i>	
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin	
Didove side kose, Josipa Božić-Kudrić, 5.r.	90
Na kušinu mora, Mate Kapitanović, 7.r.	91
Žarka balota, Antea Marović, 6.r.	92
Moja barka, Andrea Zečević, 5.r.	93
Dida, Andrea Zečević, 5.r.	94
<i>Mentor: Velimir Pašara</i>	
OŠ Vladimira Nazora, Postira - Brač	
Bročka nevera, Meri Juras, 6.r.	95
Moj barba i more, Meri Juras, 6.r.	96
Noni za rođendan, Meri Juras, 6.r.	97
Proljeće lagano dolazu, Ana Matulić, 6.r.	98
<i>Mentor: Stipan Šandrak</i>	
Pjesnički tumači običajne svakodnevica	
Nila Kuzmanić Svete.....	101

PRIČAN TI PRIČU- DJEČJI PRIČIGIN

Uvod u Dječji Pričigin 2012, Željka Alajbeg	107
OŠ Bol, Bol - Brač	
Moj san, Stela Marinković, 5.r.	109
<i>Mentor: Nada Okmažić</i>	
OŠ Grohote, Grohote - Šolta	
Ne da mi se, Klara Elezović, 7.r	110
Nisu nas podržali, Klara Elezović, 7.r.	113
<i>Mentor: Mirjana Stanić</i>	
Snig na Šolti, Toni Grbić, 4.r.	116
Bura, Josip Mladinov, 4.r.	117
Čudo na Šolti, Lea Purtić, 4.r.	118
<i>Mentor: Senija Nejasmić</i>	
Novi život se rađa, Magdalena Sinovčić, 3.r.	119
<i>Mentor: Jasminka Škeva</i>	
OŠ Ivana Gorana Kovačića, Cista Velika	
Gracko dite, Manuela Mandarić, 8.r.	120
<i>Mentor: Senka Vučak</i>	
OŠ Lučac	
Izgubjeno dite, Vito Aschero, 4.r.	121
Moja sestra Lucija, Petra Cikojević, 4.r.	122
Nogometna utakmica, Bepo Ćubelić, 4.r.	123
<i>Mentor: Nikica Sikirica</i>	
OŠ Marjan, Split	
Pričan ti priču, Nastasija Bulat, 4.r.	124

Pričan ti priču, Paula Danolić, 4. r.	127
<i>Mentor: Mara Popić</i>	
OŠ Petar Berislavić, Trogir	
Ivan i Luce, Marea Biočić, 7.r.	130
<i>Mentor: Nađa Mikelić</i>	
Ema, Ema Jukić, 4.r.	131
Viktorija, Viktorija Vukman, 4.r.	132
<i>Mentor: Mirela Medić</i>	
Zagorska mornarica, Josipa Vukić, 7.r.	133
<i>Mentor: Slavica Rožić</i>	
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad - Hvar	
Storo mriža, Vincent Šepić, 6.r.	135
<i>Mentor: Ivana Belić</i>	
OŠ Pučišća, Pučišća - Brač	
Galetine, Kristina Bartl, 6.r.	136
<i>Mentor: Maja Ćapin</i>	
Nona i Bera, Petar Novaković, 4.r.	138
<i>Mentor: Fani Nižetić</i>	
OŠ Slatine, Slatine	
Moji dide, Anton Balić, 8.r.	140
Moj dida, Karla Franić, 8.r.	142
Moja baba i moj dida, Magdalena Mauko, 8.r. ..	143
<i>Mentor: Marina Ležaja</i>	
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica	
Kokoška, Stjepan Iharoš, 6.r.	145
Pričigin, Dijana Ivančević, 7.r.	146
Zaljubila sam se, Lara Mandić, 7.r.	148
Dogodovštine v moje vulice, Ema Sajfer, 6.r. ...	150
<i>Mentor: Draga Vranješ Vargović</i>	
DODATAK	
Maslina je neobrana (igrokaz), Maja Blagaić ...	155
Ćakula (igrokaz), Maja Blagaić	157
Sadržaj	161

Autori likovnih radova:

Jelena Brković
Hana Novaković
Nina Alajbeg
Rosana Prvinić
Barbara Siničić
Hana Novaković
Ana Elezović
Antonia Vidan
Magdalena Sinovčić
Paula Radić
Julija Mihovilović

**Motivi: Pleter, Kampanel, Maslinica, Crkva, Kuća, Cvijet
(kombinirana tehnika)**

Likovna grupa OŠ Grohote, voditelj - Anica Bašić

OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Tisak
OXA d.o.o.

Uvrštavanjem proznih sastava (i iz kontinentalne Hrvatske - Virovitica) à travers Mali pričigin, postali su jedno veliko „obnoviteljsko djelo na čakavštini“, vrutak očuvanja čakavskoga izričaja unutar jezične baštine. Već i same sintagme – Duboke modrine, Čežnjive daljine, Zagasiti suton... upućuju na izvorišta nadahnuća i tematsko-motivsku građu: intima, životno, zavičajni krajolik. Istinski uronjeni u nju, postali su tumači običajne stvarnosti koja treperi u novim metaforama: ljeskaju se boje mora i kraja i, uvijek se, u zagasitim tonovima rasprostire njegova ljepota.

Nila Kuzmanić Svete

Naši vijadi počeli su prin dvi godine. Štorijan smo akoštavali u vale ditinjstva i pod škafr srca inkaštravali osmih i suze, lipost i nevoju, dežgraciju i berekinadu, kuraj i straj, sićanja i ufanja.

Evo nas danas, na istomen mistu, akoštajemo jopet kako bi ćutili lipotu priče i to one ča se zamekla davno, a žeja joj je samoj jedna – bit ispričana.

Željka Alajbeg

**OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2012**

ISSN 1845-4852